

Bogoljub



December 1937

ZAMAN BI BILA VSA NEGA *brez dobrega mila*



Kaj ne bi vse storili, da dobite in ohranite lepo polt! Pomislite, da je Vaša polt stalno v nevarnosti, ako uporabljate slabo milo, katero bi moglo preprečiti uspeh nege kože. Samo tako milo, katerega ime jamči za kakovost, neguje kožo tako kakor je treba, da postane lepa.

IZBIRAJTE MED SLEDEČIMI

ELIDA MILI

ELIDA FAVORIT
že deset let ljubljene-
c razvajenih žensk.

ELIDA BELI ŠPANSKI BEZEG
milo snežnobele barve
— omamljivega vonja.

ELIDA 7 CVETIC
lukusno milo, ki si ga
lahko privošči vsakdo.
Posebno močnega vonja.

ELIDA KREMA MILO
popolnoma novo! Posebno bla-
go za občutljivo kožo. Posreče-
na dopolnitev nove Elida kreme.

IME ELIDA JAMČI ZA KAKOVOST

Brezmadežna v Gospodovem letu 1937

L. 1849. so papeža Pija IX. izgnali iz Rima. Ves potopljen v nepopisno dušno trpljenje je stal nekega dne v Gaeti ob morju in gledal, kako so se morski valovi zaganjali v obrežne skale. Misli je na viharje, ki so besneli in pretili, da porušijo Cerkev. Poleg svetega očeta je stal kardinal Lambruskini, veteran iz bojev, ki jih je vojskovala Cerkev. Vedel je, kaj svetega očeta teži; zato je prekinil molk in dejal: »Sveti oče, sveta ne boste ozdravili, če ne proglasite za verski nauk, da je Marija brezmadežna spočeta. Ta verski nauk bo dal krščanskim resnicam popolnejši zmisel in bo spet privedel duše, ki imajo naravo za boža, na pot, ki jo je začrtal evangelij.«

Pet let pozneje, dne 8. decembra 1854 je Pij IX. posadil Mariji na čelo zlat venec, ki ga ni nosil nikoli noben Adamov otrok. Proglasil je vsemu svetu, da je bila Marija brez madeža spočeta in obvarovana izvirnega greha, ker je bila izbrana za mater Sinu božjemu.

Verski nauk o Brezmadežni sredi 19. stoletja je bil silno sodoben. Glasil se je kakor mogočen, samozavesten odgovor na strašne zmote tedanje dobe. Kot glavno izmed njih je dobro označil kardinal Lambruskini to, da so imeli ljudje naravo za boža: Boga ni, nadnaravnega življenja in milosti ni, nebesa so izmišljenina... vse je narava in človek s svojim sijajnim razumom in s čudovitimi prirodnimi močmi.

In danes l. 1937, ko bo kmalu sto let, kar je slovesno proglašena Brezmadežna, ali je njena podoba še sodobna, še moderna, ali more tudi našemu času, sedanjemu človeku kaj povedati?

Brez dvoma! Velik nabožni pisatelj je dejal: Marijino brezmadežno spočetje je središče verskih resnic, žarišče nadnaravnih luči, ki razsvetljuje vse krive vere in zmotne nauke. Ali da si izposodim govoro

naših dni: Brezmadežna je totalitarna, to se pravi: ta resnica posega v vse druge, jih zajema in osvetljuje. Brezmadežna obseva z žarko lučjo vsa begajoča vprašanja naše dobe. Ne verjamete? Stopimo samo za trenutek pred njeno podobo!

»Prikazalo se je veliko znamenje na nebu: Žena obdana s soncem, in pod njenimi nogami mesec in na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd.« (Razodetje 12, 1.)

Ali natančneje povedano: Devica, stoječa na zemeljski obli, ima pod nogami lunin srp; okrog zemlje se zvija kača, ki ji Marija stopa na glavo. Oblečena je v sončne žarke, na glavi ima venec dvanajstih zvezd, in če pridenemo še to, kar zlasti umetniki 16. stoletja pri Brezmadežni skoro nikoli niso opustili: božje Dete na deviških rokah, pa smo našli šest glavnih značilnih potez brezmadežne podobe.

Pod Marijinimi nogami je lunin srp. Mene ta srp spominja tistega, ki ga vidimo na boljševiški zastavi. Marks-Lenin-Stalin pravijo: Vse je gola snov, ki se večno razvija, pa ne v ravni črti, ampak v cikcaku nasprotij, sovraštva, prevratov, revolucij. Kar je danes belo, je jutri lahko črno; če danes rečeš Da, boš jutri moral reči Ne. Resnica ni nič stalnega, kaj šele npravost in poštenje, saj je vse izšlo iz materije. Vse raste in gine, kakor raste in pojema luna.

Brezmadežna, stoječa na luninem srpu, hoče reči, da ni vse samo razvoj, da ni svet samo nasprotje in sam prevrat, da ni rešitev za človeštvo v sovraštvu, da ni vse samo Ne, ampak v prvi vrsti Da. Tak velik Da je čudovita Marijina duša v verni poslušnosti in zvestobi svojemu Stvarniku. »Zgodi se mi po tvoji besedi!«

Brez madeža izvirnega greha spočeta stoji na zemeljski obli. Stoji najprej, kakor da jo tepta, kakor veličastna obsodba materializma, vsega kar je le zemeljsko, le snovno odtrgano od Stvarnika.

Ni res, da je bila v začetku snov, kakor pravijo marksisti! V začetku je bila Beseda, in Beseda je po Mariji meso postala.

To je tista zemeljska obla, ki je od 1914. do 1918. obhajala krvavi praznik materialistične, brezbožne omike; tista, na kateri se nad oblaki danes za dvajsetletnico svetovne vojske sprehajajo bombniki z dvajset ton razstreliva za ponosnega zemljana.

A napačno bi bilo gledati Marijo kot sovražno zemlji, saj je zemlja tudi svet kraj, ker nosi Marijo in Boga v svojem naročju. Brezmadežna radostno stoji na zemlji in raste z nje v sinje višine.

Svetnik se ne meni za zemeljske stvari, ker bi ga lahko zmotile in odvrnile od Boga, ki ga ljubi nad vse. Ker pa ve, da jih je Bog naredil in da jih Bog tudi ljubi, jih ljubi še tembolj v Bogu in za Boga. Zato svetnik v tej vzvišeni, prečiščeni ljubezni končno vse objema z vesoljno ljubeznijo, z iskrenim prijateljstvom in z globokim sočutjem, vse stvari, tudi tiste, ki se jim je odpovedal.

Marija razstoča iz zemeljske oble je kakor poveličanje, kronanje, vnebovzetje stvari — častitljivi rožni venec stvarstva, ki ječi v bolečinah greha.

Tistim pa, ki ubogemu delavcu obetajo raj na zemlji, kliče Cerkev tudi danes, da raj na zemlji ni mogoč, ker ni rajskih ljudi, prostih posledic izvirnega greha, le Marija je tak človek.

Na sliki Brezmadežne se okrog zemlje vije kača, ki ji Marija stopa na glavo. Nemška pesnica (Ruth Schumann) pravi tako lepo:

»Sledile so ji kače, naj je šla kamorkoli,
Devici v sinjem plašču, vsak čas.
V njih gobcih je strup bil vedno pripravljen,
desetkratni plamen nad črnim stenjem.
In sluškale so, kako je korakalo in bližajoč
se prihajalo,
tako lepo, kakor Eva nikdar ni bilà šla.
In njih telesa so oslepela in ohromela,
in odvile so se domov h gospodu kač (Luciferju),
ki je sedel; zatrepetal je in do srca prebledel.

Komunizem uči mladino, da človek povsem izhaja iz živali: telo, duh in morala. Katoliška Cerkev pa kaže svojim vernikom podobo Matere božje, ki ima kačo in z njo vse živalsko pod nogami.

Ko je bil od Boga odtrgani človek sredi prejšnjega stoletja na vrhuncu člove-

čanske gloriije, mu je Darwin napisal uradni rodovnik in za prednike postavil opice. Ko je še od francoske revolucije sem kar naprej vpil: Svoboda, svoboda, mu je jud Freud pokazal, da sploh ne more biti svoboden, ker ni oseba, ampak je vsa njegova duša le velika kolobocija slepih gonov: pač laskava doganjanja.

Res je dejal Jezus: »Če se tvoja notranja luč stemni, kolika bo temà!« A v Mariji temà nikoli ni bila notranja. Tudi nam kljub vsemu poželenju še vedno ostaja svobodna volja, tako da z odločnim Hočem vselej moremo stopiti kači na glavo.

Marija brezmadežna stoji sredi velikega sonca, ki je Kristus, njen božji Sin. Ljudje zadnjega časa so se bali biti preveč božji, češ, če vedno poudarjamo le Boga, potem spričo Boga izgine človek kakor mine rosa v soncu. A ravno Brezmadežna, s soncem obdana nam zgovorno dopoveduje, da človek v Bogu ne vtone, ampak zraste in se veliča. Moderni pravijo: središče vsega je človek, Brezmadežna pa žari in se raduje v Bogu svojem Zveličarju. Prav zato, ker je Bog njeno središče, je vse bolj poudarjena in ožarjena. Človek mora koreniniti tam, odkoder izhaja, odkoder ima vse, kar ima. To je njegova čast, njegova veličina, njegovo Sonce.

Prav zato ima Devica na glavi krono dvanajstih zvezd. Je to lahko dvanajst kreposti, ali dvanajst apostolov; je pa lahko tudi odličnost njene modrosti, krona njene razumnosti. Adam in Eva sta pred grehom imela globoko spoznanje. Marija je sedež modrosti, devica najmodrejša. To se pravi: Človek, če hočeš biti veren, ni treba da bi napravil umski samomor, ne, samo svojo majhno lučko moraš prižigati ob božjem Soncu. »Razkropil je nje, ki so napuhjenih misli.« Takih misli so bili razumarski prosvetljenci zadnjih treh stoletij. A Viljem Leky pravi v zgodovini te struje, da »se je vse, kar je boljše v Evropi, strnilo okrog Brezmadežne, zakaj tu je vir mnogih izmed načistejših prvin naše omike.«

Brezmadežna z Detetom. Marija je brezmadežna zato, ker je izbrana za Mater božjo. Če Bogu treba matere, mora biti brez sence najmanjšega madeža. Mati božja: samo dve besedi, pa imata v sebi globoke skrivnosti modrosti, ljubezni, neskončnega ponižanja, milosti, veličine, lepote, slave.

Mati božja z Detetom je zgovorna obsojba fašističnih in sovjetskih oblastnikov, ki otroka ugrabljajo družini, češ da ima vso pravico do vzgoje le vsemogočna dr-

žava, ker ima končno vsaka oseba le toliko pomena, kolikor zna služiti državni skupnosti.

Slavni italijanski slikar Beato Angelico je nekega dne hotel napraviti podobo Matere božje. Toda ko se je zamislil v njeno nebeško lepoto, je bil prepričan, da je popolnoma nesposoben, da bi nadaljeval

svoje delo. Zamaknil se je v nebo in čopič mu je padel iz rok. Toda angeli so ga pobrali in naslikali z nebeško umetnostjo, kar je še manjkalo.

Ali je bilo to res ali ne, ne vem. Le to vem, da bi samo nebeški angeli bili sposobni naslikati resnično in vredno podobo Brezmadežne.

Jos. Šimenc.

Brezmadežni

*Odkar je Bog zemljo preklel,
rodí le trnje in osat, —
po tebi pa ves svet prejel,
Marija, novo je pomlad.*

*Spočetje, rojstvo sveto ti
krasil brezmadežni je cvet,
nikdár srca ti ranil ni
brezbožni, temni, grešni svet.*

*Največjo milost ti je dal
zato naš Stvarnik in Gospod,
za Mater Jezus te izbral,
po tebi v raj odklenil pot.*

*Mi pa otroci smo temè,
objema nas viharna noč,
za duše vsi borimo se,
Marija, ti nam daj pomoč!*

Gregor Mali.

Ključ do rešitve*

Mnogoteri si domnevajo, da so storili velik del krščanske dolžnosti, če so kaj dali v dobre namene od bogastva, ki ga imajo na razpolago. Toda ljubezen do bližnjega, ki se omejuje zgolj na gmotno podpiranje bližnjega, v sedanjih razburkanih časih, ko se bije borba za duše, ni več zadostna. Višja in bolj plemenita je ljubezen do bližnjega, ki se izraža v dejanjih za dušni blagor bližnjega. Naročati katoliške časopise, podpirati, širiti in priporočati jih, tako da jih bero tudi drugi in najdejo pravo pot skozi zmedo in zmote sedanje dobe, ko se laž tepe z resnico — to je najbolj plemenita ljubezen do bližnjega. Noben katoličan danes ne bo storil svoje krščanske dolžnosti v polni meri, če se nič ne udeležuje kot apostol pri razširjanju dobrega tiska.

Prejemajmo sv. obhajilo

V boju zoper sodobno brezboštvo imamo prav posebno pomoč tudi v presveti Evharistiji.

Vera ni blago, ki bi z njim mogli svobodno razpolagati: danes si jo lastiti, jutri zavreči, pojutrišnjem nazaj želeti. Vera tudi ni zaklad, ki bi ga mogli poljubno za-

preti v svojo shrambo in ga jemati v roko, kadar bi se nam poljubilo. Vera tudi ni talent, ki bi ga mogli po svoji mili volji zakopati in zopet izkopati. Vera je od Boga vlit dar, vera je milost. — Kje pa je pglavitni vir milosti? Ali ne v presv. Evharistiji? Evharistija je najobilnejši vir vseh milosti, ker hrani v sebi začetnika vse svetosti in milosti: Jezusa Kristusa samega; je torej tudi vir milosti nadnaravne vere.

Vzgojimo krščansko mladino

Ruski boljševiki polagajo vso važnost na svojevrstno vzgojo mladine. Komunistična mladina, ki so jo zavedli v brezbožnost, je sedaj opora sovjetskega komunizma in s tem sovjetskega brezboštva na vseh področjih. Sovjetizem skrbi, da je v materialističnem duhu zasnovana vsa književnost; gledališče, kino, radio: vse to je v službi brezbožnega komunizma. Sovjetska šola, ki je spočetka bila le versko brezbrizna, se je kmalu razvila v popolnoma brezbožno, vsaki veri sovražno šolo. Brezboštvo se otrokom takoj v osnovni šoli predočuje kot svetovni nazor više razvitega naroda. »Časopis za osnovne in srednje šole« je pisal februarja 1935: »Da bomo otroke vzgojili za navdušene in resnične bojevnike komunizma, moramo iz njih iztrebiti že takoj v prvih letih življe-

* Glej članek v zadnji številki »Bogoljuba«! — Zgradimo jez proti brezboštvo z molitvijo, z znanjem v krščanskih resnicah, z dobrim katoliškim časopisjem in tiskom!

nja vero v Boga in v svetnike in vsako nadnaravno moč.« S posebnim odlokom je sovjetska tiranija (aprila 1929) odraščajoči mladini do 10. leta prepovedala udeleževati se službe božje in sploh bogoslužnih vaj. Verski pouk je pa prepovedan za vso mladino do 18. leta. Seveda tudi starši v Rusiji ne smejo otrok versko vzgajati. Ako oblasti pridejo na sled, da se starši ne ravnajo po ukazih, jih občutno kaznujejo. Iz vsega vidimo, kako upravičen je vzdih med molitvami po sv. maši: »Odrešenik sveta — reši Rusijo!«

Kaj pa naj spričo tega satanskega početja v Rusiji storimo mi? Če samo tarnamo, nič ne pomaga. Krščanska vzgoja slovenske mladine bodi naša velika briga vsepovsod! Poslušajmo glas svetega očeta, ki kliče: »Za vzgojne pravice in vzgojne dolžnosti, dane staršem od Boga samega, se prav v tem trenutku bije boj, kakor si ga usodnejšega misliti ne moremo.«

Verska vzgoja se ne sme odrivati samo na šolo. Ako je otrok dotlej živel kot pogan, potem gre navadno tudi versko vplivanje, kolikor ga je še v šoli, mimo njega. Kakršnega duha se je otrok navzel prva leta v domači hiši, v takšnem bo rasel v šoli in po šoli. Ako sliši otrok o verskih stvareh samo v šoli, ne pa tudi doma, se kmalu porazgubi vse, kar je slišal. Še več: verstvo se mu zdi kot nekaj zunanjega in prisiljenega, če se starejši ljudje — in celo oče in mati — zanje nič ne brigajo.

Za uspešno versko vzgojo v domači hiši zahteva papež v svoji okrožnici o krščanski vzgoji mladine, da je vsa družina prežeta s praviim kršč. verskim duhom. In resnično: Od ozračja, ki rastlino obdaja, je zavisna njena rast. V čistem vonjavem pokrajinskem ozračju se bo krepko razvijala, v težkem žveplenem dimu ognjišča bo pa shirala. Tako je tudi s človeško rastlino! Nekaj verskih opominov ne pomaga kaj ali pa nič, ako manjka v celotni hiši verske toplote. Če pa otroka tako rekoč vse domače okolje vzgaja v krščanskem duhu, če vidi otrok v rojstni hiši samo lepe verske podobe in kipe, ako se opravlja v družini skupna molitev, ako hodijo vsi domači v cerkev, k sv. zakramentom, ako doživlja otrok cerkveno leto in njega praznike nazorno v domačem krogu, bi bil pač čudež, če bi ga tako krščansko življenje ne pritegnilo k veselemu sodelovanju.

Otroka je treba tako utrditi v katoliški zavesti in značajnosti, da bo pripravljen za katol. vero vse žrtvovati. V njegovi

duši naj korenini veliko spoštovanje do katol. vere in ponosno veselje do katoliške Cerkve. Naj se zaveda sreče, da je katoličan. Predvsem pa pomnimo, kar je najvažnejše: Zgodaj se morajo otroci navajati na dobro in pogostno spoved, pa tudi na vredno in pogostno sv. obhajilo. V tem naj bodo starši vzorniki svojim ljubljencem.

Bodimo čuječi in oprezni

V boju zoper brezboštvo je zelo važno tudi to, da smo vedno čuječi in silno oprezni. Papež Pij XI. zopet piše: »Vzrok, da se komunistične zmote tako hitro širijo in se kakor skrivši razlezajo v vse dežele, male in velike, kulturne in nekulturne, tudi v najbolj oddaljene kraje, je tudi tista silna in nezaslišana propaganda, kakršne morda še ni bilo, kar svet obstoji. Ta propaganda izhaja iz enega središča, a se na spreten način prilagoduje razmeram posameznih narodov in deluje s silnimi finančnimi sredstvi. S premnogimi organizacijami, s pogostnimi mednarodnimi kongresi, s številnimi in izurjenimi pomožnimi četami: s časopisi, letaki, kinematografi, gledališči in radijem — prodira po šolah, univerzah in počasi v vse ljudske sloje. Zmot se nalezajo tudi izobraženci, ne da bi se zavedali, kako jim komunistične zmote bolj in bolj zastrupljajo glave in srca.« Komunizem se ne boji, če je treba nasilja; priča Mehika, Rusija, Španija, Kitajska. Kjer pa za tako nasilje tla še niso ugodna, tam se skuša vtihotapiti na najbolj zvit način. Pod krinko človekoljubja se zavzema za socialno, narodnostno, versko in politično zastopljene ljudi. Kakor je nepotrpežljiv in delaven tam, kjer se čuti na trdnih tleh, prav tako skromno in potrpežljivo deluje drugod, ne da bi kdaj pozabil na svoj končni cilj. Povsod steguje svoje kremplje in skuša uspavati krščansko zavest. Zato včasih kratkomalo taji vsa grozodejstva ruskih boljševikov ali pa govori, da je bilo, če je sploh bilo kaj takega, vse skupaj le prehodno stanje. Danes pa — tako varajo svet — da je že vse drugače v Rusiji: da povsod vlada mir in svoboda, ljubezen in pravičnost. Celo to si drznejo lagati, da je verska svoboda zavarovana, da bede in pomanjkanja v Rusiji sploh ni. Širokoustijo se, kakor da imajo tam vsi sloji delo in jelo, sploh da se z besedo ne da opisati, kakšen »raj« imajo v Rusiji. Da bolj varajo, izvabljajo boljševiki v Rusijo zastopnike tujih držav in razne potnike, da si na lastne oči ogledajo nekatero posebej v ta na-

men prirejane sijajne naprave in se tako vračajo polni navdušenja iz Rusije, ne da bi bili videli Rusijo, kakršna je danes v resnici, v njeni celotni luči. Prav posebno pa se poslužuje komunizem radijskih postaj — vmes tudi skrivnih, ki vedno spreminjajo kraj svoje oddaje. Po posredovanju raznih trgovskih družb in poslaništev pošilja ruski komunizem za svojo propagando tudi ogromne denarne vsote, iz katerih dobivajo velike nagrade vsi, ki se udeležujejo skrivnih komunističnih sestankov.

V službi komunizma so dalje razne male skrivne tiskarne, nešteti hektografirani letaki in časopisi, pa tudi orožje, ki ga pošiljajo, četudi v majhnih množinah, na skriven način v razne države. Tu in tam, kot n. pr. na Češkem, so tudi že posebne komunistične šole, ki vzgajajo na tisoče agitatorjev za sosedne dežele. — Zelo važno se zdi komunizmu, da ima povsod svoje ogleduhe, ki naj mu preskrbijo zanesljivih podatkov o notranjih odnošajih posameznih držav.

Prav tako skrbno vzdržuje komunizem tako imenovane trojke in celice, ki štejejo kvečjemu tri do pet oseb, pa se shajajo pod različnimi pretevezami, kakor da ne bi vedeli drug za drugega, sedaj na kakih izletih, potem zopet v gostilni, na železnici, na sprehodu, na letoviščih in si sporočajo najnovejše dogodke. Vse te trojke so pa povezane med seboj tako tesno, kot jagode na rožnem vencu, četudi ni zaslediti nobene zunanje zveze.

Zelo veliko je komunizmu na tem, da privabi v svoje vrste novih privržencev, zlasti iz vrst katoliških delavcev in posebej še katoliško mladino. S sladkimi besedami jim govorijo, da pobijajo vero samo v toliko, v kolikor vera škoduje gospodarskemu podvigu delavskega stanu. V ta namen razširjajo v zelo zapeljivi obliki tako imenovana »katoliška« pisma, ki so večinoma hektografirana. V njih govorijo radi o republikanski ureditvi države, poudarjajo važnost verskega prepričanja, a v istem trenutku udrihajo zoper Cerkev in duhovščino, zlasti zoper tako imenovano »politiko« v Cerkvi, in kaj radi poudarjajo, da je vsega kriv fašizem, s katerim je zvezana tudi Cerkev. »Fašizem« — s tem izrazom pa označujejo vse, kar ni komunistično.

Kar smo tu našli splošno o komunistih, velja tudi o naših slovenskih komunistih. Saj piše dober poznavatelj naših slovenskih razmer o njih sledeče: »Še bolj kot s pisano besedo skušajo komunisti vplivati z osebnim delom in stikom. Njihova

taktika na zunaj je vedno ta, da trdijo o sebi to, kar niso, in zanikajo to, kar so. Skušajo se vrniti v vsa obstoječa društva in biti v njih navidezno delavni člani. Do duhovnikov v župniji so na zunaj skrajno prijazni, spravljivi in celo na videz sprejemljivi za njih vodstvo. Za hrbtom pa rujejo in uničujejo verstvo z različnimi opazkami o veri, npravstvenosti in Cerkvi, izpodkopujejo ugled duhovnikov, ki je nujno potreben za uspešno delo. Organizirajo se po trojkah, ki jih skušajo zasejati v vsakem krajevno zaključenem kraju. Posebno radi si za svoje središče izberejo take kraje, kamor duhovnik bolj redko prihaja. Tedenko, vsaj v ljubljanski okolici, hodi po en ali več članov v Ljubljano, kjer se zanje prirejajo posebni sestanki, na katerih dobivajo nauke in navodila. Pridno pomagajo širiti komunistično slovstvo, če ne izrazito levičarsko, pa vsaj manj izrazito, kot je bila n. pr. »Ljudska pravica« ali za njo »Naša pravda«. Povsod skušajo ustvariti razcepljenost, delajo posredno nerazpoloženje do Cerkve in duhovnika, neposredno ustvarjajo tla za revolucionarna mišljenja... Res je, da tako izdelanih komunistov ni veliko, a v vsakem kraju, vsaj večjem, bosta en ali dva. Ta dva potem vodita ostale. V družbi se taki ljudje sicer nikoli ne predstavljajo po svojem nazoru, vendar jih je lahko spoznati po njihovi najbolj pogosto rabljeni besedi, s katero obsojajo, zavračajo ali omalovažujejo kakršenkoli poizkus ali delo sedanje oblasti in vlade. Besedo komunizem previdno skrivajo, dočim z besedo fašizem označujejo vse, kar jim ni všeč: od visoke politike pa do preprostega krožka tam kje na deželi.

Zares, če imamo vse to pred očmi, potem velja nam katoličanom v današnjih časih beseda Kristusova: Bodite previdni kakor kače in preprosti kot golobje! Če hočemo ostati na pravi poti, se moramo trdno držati navodil Cerkve, seznaniti se dodobra z okrožnicami papeževimi, slediti navodilom škofov, sploh ostati v trdni in neomajni zvezi z učečo Cerkvijo Kristusovo.

Končajmo z opominom sv. Pavla (Ef. 6, 10 17): »Bratje, krepite se v Gospodu in v njegovi silni moči. Nadenite si vso bojno opravo božjo, da se boste mogli ustaviti zvijačam hudičevim. Kajti ni se nam bojevati zoper kri in meso, ampak zoper vladarstva, zoper oblasti, zoper svetovne gospodovalce te teme, zoper hudobne duhove v podnebnju. Zaradi tega si vzemite vso bojno opravo božjo, da se boste mogli ob hudem dnevu v bran posta-

viti, vse premagati ter obstati. Ustopite se torej opasani okoli svojega ledja z resnico in obdani z oklepom pravice in na nogah obuti s pripravljenostjo za evangelijski miru;

k vsemu si vzemite ščit vere, s katerim boste mogli ugasiti vse ognjene puščice hudega duha; vzemite tudi čelado zveličanja in meč Duha, kar je božja beseda!«

J. Filipič.

Polnočno obhajilo

*Šel bi tja v Bellehem
kakor pastir,
vem, da tam našel bi
srčni svoj mir.*

*Ali ne morem tja,
dolga je pot,
bila prepolna bi
blodenj in zmot.*

*Pridi pa k meni Ti,
Jezus, nocoj,
združim opolnoči
jaz se s teboj.*

*V beli Te hostiji
prejemem željan,
in pololažen bom,
čist in miran!*

Fr. Neubauer.

Naši odgovori

12. Kakor za Miklavža.

Teško delo je pri koncu. Res je sicer, da ima še vedno vsak dan svoje delo in opravilo, res je pa tudi, da so dolgi jesenski večeri spet privabili pod naše strehe nazaj molitev, katero so težki in trudni poletni dnevi skoro malo preveč odgnali.

»Ali že veste, da je pri Kozarjevih krava poginila?« je prigostolela tiste dni pred našega dobrega gospoda Antona Maklenova Anica. »Pa tako dobri ljudje so to in toliko so molili, pa vse skupaj ni nič pomagalo. Naš Jože je dejal, da sploh ne bo nič več molil. Saj je vseeno, ali človek kaj moli ali ne, Bog ga tako ne posluša in se zanj ne meni.«

»Hudo je to, res hudo. Toda ali naj je molitev kriva, če se je taka nesreča dogodila?«

»Saj nekateri pravijo, da Kozarjevi niso tako dobri, kakor se na zunaj delajo. In da jih je prav zaradi hinavščine zadela ta nesreča. Morebiti imajo pa le prav?«

»Ne obsojajmo, Anica, da ne bomo obsojeni, in ne pogublajmo, da ne bomo pogubljeni.«

»Precej ste me usekali. Saj jaz ne mislim tako hudo. Samo to sem povedala, kaj in kako govore, mislijo in sodijo drugi.«

»Pa bi nič ne škodovalo, če bi bila tudi o tem molčala.«

»Bom pa drugič.«

»Kar vesel bom, če bo res.«

»Mora biti res!«

»Dobro! Pogovoriva se rajši o tem, kar nekateri govore in sodijo o molitvi. Zdi se mi

namreč, da tisti nekateri, ki je med njimi tudi vaš Jože, kakor praviš, ne vedo in nočejo vedeti, kaj se pravi moliti.«

»Ali jih imate res za tako slabe?«

»To pa ni res! Kvečjemu bi morala reči za nevedne. Ljudje, ki o molitvi tako sodijo, potrebujejo vedno in vedno novega pouka. Molitev jim je vse kaj drugega, kakor to, kar mora v resnici biti.«

»Molitev je vendar pogovor z Bogom. To pri nas vsi vemo. Tudi Jože.«

»Rad verjamem, da je to res, kar praviš. Ali kakšen naj bo ta pogovor, tega nekateri nočejo vedeti. Vedno večji je moj strah, da se mi z našo molitvijo zaletavamo na dve strani. Ena pravi, da molitev nič ne koristi. »Kaj pa mi pomaga, če še toliko molim,« tako se hudujejo sami pri sebi, na tihem in na skrivnem, recimo prav tam v zadnjem kotičku svoje duše.«

»Saj je to res čudno.«

»Vidiš, tudi ti tako praviš. Drugi pa hočejo z molitvijo kar na lepem vse doseči. Bog jim mora služiti in se jim ukloniti, če ne, bo zamera tukaj. Prvi se polagoma približujejo nezaupanosti, drugi so pa že skoroda sosedje predrznega zaupanja.«

»Kako pa naj vendar molimo, da bo vam prav!«

»Ne da bo meni prav, ampak da bo Bogu prav.«

»Ali mislite, da je Bog tudi tako — — —«

»Siten in natančen, misliš reči.«

»Ne vem...«

»No, naj pa bo! To sem hotel povedati, da smo mi z našo molitvijo kar na vso moč podobni otrokom tiste dni okrog sv. Miklavža. Takrat otroci molijo. Pa kako! Vsi pričakujejo obilnih darov. Z vso močjo svoje duše. In če jih dobe, so veseli in srečni in zadovoljni. Če pa nič ne dobe, če premalo dobe ali če ne dobe tistega, kar so hoteli imeti, je pa joj. Hujše, kakor če bi se svet podiral! Pa reci, če nismo tudi mi prav taki? Če nam Bog vsega nasuje s kupom, potem ga še malo cenimo; če pa nam ne da vsega, kar želimo, so pa vsi križi doli. Ali ni res tako?«

»Molčiš? Ta molk potrjuje mojo trditev. Naša molitev je preveč dobičkaželjna, preveč koristolovska. Preveč hočemo Boga izkoriščati.«

»Čemu naj pa potem molimo!«

»Kakor nalašč. Prav tega vprašanja sem čakal... Kar na pravem koncu si sprožila vrvico.«

Malo je zardela, Ali zato, ker je bila pohvaljena, ali pa je bila ta rdečica samo znamenje zadrege. Pustimo to vprašanje nerazvozlano. — Ne mi, ne svet, nobeden ne bo trpel zato kakšne škode.

»Mi torej igramo pri svojih molitvah le preveč vlogo božjih beračev. Desetkrat premalo pa se zavedamo, da je dobra molitev predvsem izraz božjega češčenja. Ali misliš ti, da angeli in svetniki v nebesih tudi kar naprej beračijo in prosjačijo? Ali ni njih glavno opravilo češčenje božje in služba božja?«

»Oni lahko tako delajo, ker imajo vsega dosti, mi pa nimamo.«

»Sva že spet tam na tistem starem in izvoženem tiru: molitev naj bi bila nam vir izkoriščanja in bogastva. O, ti ljubi sv. Tomaž iz Akvina, kako slabo odmevajo po svetu tvoje besede:

Kar le moreš, daj v zahvalo,
zanj bo slave še premalo,
tvoje hvale dosti ni!

In vsega dosti! Ali veš, kdaj bo dobil človeški pohlep vsega dosti? Takrat, kadar se bodo vse naše vode obrnile od svojega izliva

in bodo tekle nazaj proti svojemu izviru. Ali veš, kdaj se bo svet toliko presukal?«

»Mislim, da nikoli.«

»Vidiš, enkrat sva pa le oba enih misli.«

»Zdaj ti bom pa še eno povest povedal. Pred leti sem jo bral, pa je danes še prav tako resnica, kakor je bila takrat, če ne še bolj. Angeli so sedeli v nebeškem poštnem uradu in na večer tistega dne pregledovali nebeško pošto. Prošnje iz vseh krajev zemlje! Eden se priporoča za zdravje svojih prašičkov, drug se brani toče za svoje polje, tretji bi rad zadel glavni dobiček, četrti prosi, da bi mu dobri Bog kmalu vrnil to ljubo zdravje, peti si želi, da bi mu v nebesih nakomandirali dobrih kupcev, ker namerava prodati svoje posestvo in bi ga nerad dal v izgubo... Tako se vrsti prošnja za prošnjo, vse samo za ta svet; nikjer pa ni bilo najti nobene prošnje za milost božjo, ki je vendar vsem zemljanom za zveličanje potrebna, nikjer za odpuščenje grehov, nikjer, nikjer... Kaj nam hoče ta povest povedati, pa lahko sama ugameš, ni treba, da bi jaz izgubljal kako besedo.«

»Mislim, da vem.«

»Nekaj veš, vsega pa ne veš.«

Debelo je pogledala. Da bi ona vsega ne vedela! Saj vendar povest tako jasno vse pove: Ljudje so v svojih molitvah le preveč navezani na svet in na to, kar je njegovega; pozabljajo pa na to, kar je božjega. To je že res, res je tudi tole, da mi v svojih molitvah iščemo samo svojih koristi in svojega dobička, skupne zadeve so nam pa tuje. Skupne zadeve cele župnije, skupne zadeve cele škofije, zadeve vesoljne svete Cerkve. Verski liberalizem razjeda naše duše, da se ne čutimo, kako smo vsi eno telo v Kristusu, vsi udje med seboj...

Maklenova je odšla. Dobri gospod Anton je ostal sam. Njegove misli pa so hitele od Miklavževega večera tja proti sveti noči in so vprašajoče trkale na nebeška vrata s skromnim vprašanjem: Kdaj bo svet prav razumel besedo božičnega slavošpeva?

Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji...

J. Langerholz.

Kaj je lepega na Poljskem?

Čenstohova.

Zdaj pridemo do najlepšega na Poljskem. Čenstohova! Ste že slišali to ime? Poljakom je to ime sveto. Čenstohova je srce Poljske. Njen biser. Njeno narodno svetišče.

Vsak katoliški narod ima svojo glavno Marijino božjo pot. Francozi svoj Lurd, Itali-

jani Loreto, Nemci Kevelar, Švicarji Ajnzideln, Avstrijci Marijacél, Čehi Velehrad, Hrvatje Marijo-Bistrice, Slovenci Brezje. Poljaki pa imajo svojo Čenstohovo.

Vse te največje božje poti so Marijine. Samo sv. Jakob v Komposteli na Španskem

je velika božja pot, ki ni Marijina. Vse druge velike so Marijine. Čudovito je, kako katoliško ljudstvo Marijo časti! Kako resnično in močno se izpolnjuje Marijina prerokba: »Odslej me bodo blagrovale vsi rodovi.« Na božjih potih se to najbolj vidi. Kaka pobožnost, kaka prisrčnost, kako zaupanje do Marije se tukaj razodeva! O, ti velika Zena! Kako neizmerno te je Bog povzdignil! Koliko nam je v tebi dal! Koliko že samó svetega veselja! Kaj neki bi bilo, ko bi tebe ne imeli! Največje veselje otrokom je mati. Okoli nje se sučejo in skačejo vedno, kakor zvezde okoli sonca. Mati je njih sonce. Kaj bi bilo, če bi sonce ugasnilo! Kaj bi imeli otroci brez matere! Katoličani se v resnici dobro zavedajo, da imajo v Mariji svojo mater, Radi se zbirajo okoli nje. To se posebno vidi na božjih potih. Koliko duhovnega veselja, — koliko molitve, koliko zaupanja, koliko milosti in tolažbe!

Sam sem omenjene vélike božje poti videl. In verjemite: ne samo pri nas je veliko pobožnosti, molitve, petja, gorečnosti na božji poti, — povsod, povsod je tako. Ko bi vi to videli, bi vam bilo gotovo v spodbudo in veselje, in bi rekli: O, hvala Bogu, da je tako! Da je še toliko vere na svetu, toliko pobožnosti, toliko dobrih ljudi, toliko gorečih kristjanov! — Tudi pri nas seveda je na božji poti lepo. Toda, veste: naše Brezje so majhne v primeri z imenovanimi božjimi potmi. Tam so vam ogromne in prekrasne cerkve in ljudstva na stotisoče. In časih takorekoč vse plava v gorečnosti in pobožnosti — da človeka nekaj kar proti nebesom dviga...

Ena največjih božjih poti na svetu pa je Čenstohova. In gotovo tudi ena prvih, kar se tiče svete gorečnosti, pobožnosti in prisrčnosti. To je poljski Lurd. Da, Čenstohova skoro tekmuje z Lurdom. In naš škof so mi v Poznaju rekli: »Kaj pa pravite na Čenstohovo? Nekaj velikega! Od nas hodimo samo v Lurd. Pa bi enkrat napravili skupno romanje tudi v Čenstohovo! To je brez dvoma največja slovanska božja pot.«

Torej — kaka je Čenstohova?

Kakor že povedano, je poljska dežela večinoma ravnina. Tu in tam se iz ravnine pač tudi dviga kak grič. En tak grič se imenuje Jasna gora. Na tem griču stoji svetišče v Čenstohovi. Cela Čenstohova pa ni kaka vasica na griču, ampak je mesto, in sicer dokaj veliko mesto. Ima nad 100.000 prebivalcev; torej je večji od Ljubljane. Je tudi sedež škofije. (Vseh škofij na Poljskem je nad 20.) To veliko mesto je razpostavljeno vse naokoli tistega hriba. Sredi mesta se iz ravnine prav polagoma dviga hrib, tako visok, da se raz njega ravno vidi po okolici. — V mestu je tudi veliko tovarn — in menda tudi precej judov.

S tega griča se mogočno dviga v višave cerkveni stolp, ki je visok 110 metrov. (Glej sliko!) Z vseh strani vidite ta mogočni kazalec proti nebu. V zvoniku je en zvon iz leta 1544, težak 8000 kil; dva druga novejša pa 5 in 6 tisoč. Pogled na zvonik in na celo božjepotno stavbo je veličasten. Ta božjepotna stavba ni tako enostavna, kakor si morda mislite. Tu je cel kup raznih poslopij, in ne majhnih. In ne ena sama cerkev, marveč več cerkvá; imenujejo jih, razen glavne, sicer kapele, a vsaj dve sta veliki kakor cerkev. Zraven cerkve pa samostán, ki ima gotovo kakih 200 sob in sobic — razen večjih dvoran: obednice, knjižnice i. dr. Okoli vseh teh poslopij pa mogočno zidovje, saj je bila Čenstohova — trdnjava. In trdnjavsko zidovje še stoji, tako široko, da cele procesije prav zložno po njem hodijo. Zunaj zidovja na treh straneh kar na prostem je velik križev pot, ki so njega podobe iz broná, — zelo podobno kakor v Lurdu. Križev pot se najpripravnejše moli hodeč ravno po trdnjavskem zidovju. Na sliki ne vidite vsega; saj se od nikoder ne more naenkrat videti.

V samostanu bivajo in božjo pot oskrbujejo menihi-pavlinci, tako imenovani po sv. Pavlu, puščavniku. Oblečeni so čisto belo. Redovna družina šteje zdaj 35 oseb: patrov in bratov. — Med 30 letno vojsko, leta 1665, so Čenstohovo napadli protestantski Švedi. Prebivalci pa so se za zidovjem prav krepko branili. Eden teh belih patrov, Avguštin Kordecki, jih je navduševal za boj. Ob strani cerkve stoji njegov spomenik. Obleganje je trajalo več kakor en mesec. Končno so jo morali napadalci potepeno pobrati. Od takrat dalje je poljski narod imenoval in imenuje Marijo: Kraljico Poljske.

Naše Brezje so še prav mlada božja pot. Štejejo komaj 70 let. Čenstohova pa je stara že nad 500 let. Ni čudno, če je čenstohovska Mati božja v obraz že čisto črna. (Glej sliko!) Pravijo, da jo je cesarica sv. Helena prinesla iz Sv. dežele v Evropo in da je prešla kasneje v last poljskemu vojvodu Vladislavu, ki jo je podaril temu kraju.

Poglejmo zdaj v notranjost svetišča! S predtrga se pride skoz trojna velika obzidna vrata ali slavoloke do cerkve. Glavna cerkev je dolga 65 metrov in bogato okrašena. Veličastno svetišče! Posvečena je Marijinemu vnebovzetju. Na Jasni gori stoji milostna kapela na levo poleg glavne cerkve, in je takorekoč tudi sama zase cerkev, saj ima celo tri ladje in prezbiterij. Oltar je ves v srebru in silno dragoceno okrašen. Marijino podobo zakrivajo. Vsako jutro pa jo odkrivajo in ostane odkrita do končane popoldanske božje službe. Med odkrivanjem in zakrivanjem igra

neka posebne vrste godba, ki hoče vzbujati posebno prisrčne občutke. Romarji gledajo v njo in jo ihteč pozdravljajo. Svete maše so pri milostnem oltarju poleti vsak dan od jutra do poldneva in še čez. Ljudstvo se kar gnete v tej veliki »kapeli«.

Na levo od te je spet druga kapela, podobna cerkvi, posvečena rožnovenski Mariji; tukaj so shodi za razne družbe. — Od tu se gre po stopnicah kvišku v »viteško dvorano«. V tej visi na stenah deset velikih slik, ki kažejo slavno zgodovino Čenstohove, ki je živo zvezana z zgodovino Poljske sploh. Ta dvorana pa je obenem spovedna kapela; cela vrsta spovednic stoji ob obeh straneh. Spovednice pa so tudi po vseh drugih cerkvah in kapelah. Obhajali so ta dan, ko sem bil tam, še okoli poldneva. Za obhajanje ob velikih shodih je sezidan pred neko manjšo kapelo izvun cerkve štirikoten pokrit hodnik, po katerem lahko naenkrat obhaja 20 duhovnikov. — Ker so pa vse te cerkve in kapele za velike shode že vse premajhne, je zunaj na tem koncu cerkve, ki ga na sliki vidite, na višini postavljen oltar, ki gleda doli na trg pred cerkvijo. Tam je prostora za 200.000 ljudi. Od oltarja dol z višave se množici tudi pridiguje. Seveda morajo zvočniki poslušalcem prinašati pridigarjeve besede.

Omeniti je treba še zakladnico, ki je spet cela dvorana, v kateri stoji množica lepih omar. Vse so napolnjene z dragocenimi cerkvenimi predmeti: mašnimi plašči, kelih, monštrancami itd. Veliko teh umetnin so darovali poljski kralji, ki so sami radi prihajali na božjo pot na Jasno goro in jo imeli zelo v časti. Saj so imeli tu še svoje posebno stanovanje.

S tem bi bila prav v glavnih potezah popisana ta res Jasna gora. Iz tega površnega popisa razvidite, da je to nekaj velikega in veličastnega. In pa da je v poljskem narodu vera res živa in globoka. Saj sem videl, kako so se pri križevem potu nekateri vrgli kar podolgem na tla in tako rekoč na obrazu ležec



Figel

Brezmadežna

Z. J. Müller

častili trpljenje Jezusovo. Slišal pa sem, da je malo prej, preden smo bili mi tam, prišlo na božjo pot na Jasno goro kakih 20.000 poljskih učiteljev in profesorjev...

Knjižica, ki iz nje te podatke nekoliko povzemam, pove, da je bil leta 1933 tam neki jubilej in da je bilo samo v enem mesecu, od 15. avgusta do 15. septembra, na božji poti na Jasni gori 750 tisoč romarjev, tisoč duhovnikov, večji del poljskih škofov, oba kardinala in predsednik poljske države z mnogimi višjimi uradniki.

Kajne, dragi moji, da je vendar še nekaj vere na svetu! In naša mati Marija ima na zemlji še veliko vdanih otrok...

J. Kalan.

Bodimo dobri do vseh ljudi, ker je Bog dober do nas!

Pošlji mi trpljenja kakor in kjer hočeš, kadar in kakor dolgo je tebi, o Bog, všeč; samo eno te prosim: da bi te vedno bolj ljubil.

Navadi se izvrševati dela ljubezni, pri tem pa že naprej ne pričakuj nič drugega kot zavest, da si razveselil Boga.

Če smo otroci božji (v posvečujoči milosti), imamo dovolj vzroka, da smo vedno veseli.

Sveta noč — blažena noč

Ni ga menda kraja na širni zemlji, kjer bi ne poznali znane, ponarodele božične popevčice: »Sveta noč«. Presrčna je, domača je, četudi ni nastala na naših tleh; ogreje in gane srce, kakor ne izlepa katera druga »božična«. Če hoče pevovodja spraviti med vernike v cerkvi božično razpoloženje, naj začne milodonečo »Sveto noč«, pa poprime vsa cerkev.

Kdo je oni mojster, ki je uglasbil ta preprosti umotvor?

Gori v Arnsdorfu na bavarsko-avstrijski meji je sedel v svoji šolski sobi na vigilijo — božični predpraznik, sveti post — l. 1818 učitelj Franc Gruber. (R. 25. novembra 1787, † 1863.) Kljub veselim božičnim praznikom, ki so se približali, ni bilo nič vedrosti in živahnosti v njegovem stanovanju, kajti nekaj dni poprej mu je umrl ljubeznivi sinček Franček.

V to zamišljenost mu prinese nekoliko živahnosti duhovnik iz sosesčine (Oberndorf), kjer je imel Gruber službo organista. Duhovnik Jožef Mohr je prišel na obisk s posebnim namenom, Sestavil je bil presrčno božično pesem, pa je prosil učitelja, naj bi pogodil be-

sedilu primeren napev. Poznal je Gruberjeve zmožnosti, saj je uglasbil več cerkvenih in svetnih pesmi.

Gruber prebere besedilo. Kar zgrabilo ga je za srce, da je vzkliknil: »Jožef, čudovito lepa je ta-le pesem.« Takoj se loti dela, ki se mu je izredno posrečilo. Še isti sveti večer je odmevala ganljiva popevčica »Sveta noč« v cerkvenih prostorih kakor angelsko božajoča glasba. Ljudstvo je zavzeto in ganjeno prisluškovalo. Prvi poslušalci pač niso slutili, da bo ta pesem postala svetovna last. Samo Gruberjeva žena je spotoma izustila proroške besede: »Francelj, to pesem bodo peli, ko tebe že davno ne bo več!«

Dolgo časa je uglasbena pesem »Sveta noč« ležala v pisalniškem predalu duhovnika Mohra. Nekaj let nato jo je neki orgelski mojster odnesel na Tirolsko, kjer so jo z veseljem prepevali, zato je bila znana kot tirolska narodna pesem. Širila se je pa od kraja do kraja, od dežele do dežele, celo v Arabijo, Indijo in k zamorcem. Nihče pa ni vedel, kdo jo je uglasbil. Šele l. 1854, ko je bila na sporedu kraljeve godbe v Berlinu, je kapelnik poizvedoval pri cerkvenem pevovodju v Salzburgu



Langus

Sv. Nikolaj (6. decembra)

Ljubljanska stolnica

o podatkih glede te božične pesmi. Pri tem zboru je sodeloval tudi Gruberjev sin. Tako je došlo to vprašanje do ušes Gruberja samega, ki je živel takrat v Halleinu in mu je bilo 67 let. Poslal je v Berlin vso zgodbo te pesmi in njeno prvotno uglasbitev. Umrl je 7 let pozneje.

Gruberju so postavili spominsko ploščo na šoli v Arnsdorfu kot skladatelju svetovnoznane pesmi. V Oberndorfu imata oba — Mohr in Gruber — skupen spomenik. Letos so pa prijatelji glasbe postavili spominsko ploščo z reliefno podobo skladatelja tudi v Halleinu. (Glej sliko v »Bogoljubu«, 1937, št. 1.)

Plemenito ravnanje

V drugi polovici oktobra so zborovali jugosl. katoliški škofje v Zagrebu. Katoliška javnost je z radovednostjo pričakovala, kakšno sodbo bo cerkvena oblast izrekla z ozirom na konkordat, ki je bil v Rimu obojestransko že podpisan, pa so njega končno veljavno odobrenje preprečile poulične hrupnosti v Belgradu.

Ob koncu posvetov so škofje izdali o svojih sklepih to-le obvestilo:

1. Katoliški škofje so na svoji redni konferenci razmotrivali vprašanje konkordata med sveto Stolico in med kraljevino Jugoslavijo. Katoliški škofje smatrajo, da jim ne dopušča čast, reagirati (kakorkoli odgovarjati) na ulične napade, ki so se pojavljali zadnji čas proti končni ratifikaciji (odobritvi) konkordata.

2. Katoliški škofje smatrajo, da ni potrebno reagirati niti na neiskrenost 19 letnega zatrjevanja o enakopravnosti katoliške Cerkve v kraljevini Jugoslaviji.

3. Katoliški škofje bodo v vsakem primeru znali braniti pravice katoliške Cerkve in šestih milijonov katoličanov v tej državi ter so za reparacijo (popravo) vseh krivic storili potrebne korake.

4. Katoliški škofje so soglasno uredili vprašanje Katol. akcije na ozemlju kr. Jugoslavije.

5. Katoliški škofje kr. Jugoslavije izrekajo svoje polne simpatije (sočustvovanje) nemškimi katoličanom z željo, da bi tudi nemški narod doživel »mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem«.

6. Španski škofje so poslali vsem katol. škofom na svetu skupno pismo, v katerem rišejo pravo resnico o dogodkih v Španiji. Škofje Jugoslavije so proučili to pismo in poslali španskim škofom enak odgovor kot izraz svojih čustev in vzajemnosti.

7. Katoliški škofje so proučili splošne razmere po svetu. Ugotovili so, da sporedno z zametavanjem naukov Kristusovih rastejo po svetu nasilja, krivice in zla vsake vrste. Teh žal ne morejo odstraniti niti krvave revolucije, niti nova poganska verstva, niti nobena ljudska znanost, temveč samo popolni povratek h Kristusovemu evangeliju. Zato katoliški škofje pozivajo vernike, da podvojijo svoje molitve, da bi Bog izgubljenec privedel do spoznanja prave resnice, preganjanim vrnil mir, svoji Cerkvi pa svobodo.



Sv. Janez Evangelist (27. decembra)

I. Wüger (Beuronska šola)

Praviš: »Nad tem človekom sem obupal; nobena beseda ne izda nič.« — Ali si pa že zastavil zanj besedo molitve in prošnje pri presv. Srcu Jezusovem?

Dobro besedo, prijazen obraz, malo uslugo — ta »drobiž« ljuбезni imejmo vsekdar pri roki! Naj pošlje Bog vihar in nevihto — meni je le tesno, če bi božji klic proti meni utihnil.

Soncu naproti

(Povest. F. H. Achermann. — Poslovenil Janez Pucej. — Konec.)

Kaj je človek? — je zaklical Job na gnojišču!

Aram bi rad obral ves romarski vlak, pride pa le do tretjega voza; skozi četrtega ne more več. Iz pogovorov, ki jih imajo, kadar ne molijo, sliši spet in spet ime: Marija Borel, ne da bi tej okolnosti pripisoval kak poseben pomen.

Na svojih »obiskih« naleti na mlajšega zdravnika, ki se mu predstavi: »Dr. Despois! — — Bržkone gospod kolega?«

»Žal, ne šel! Še študiram — iz Innsbrucka!« odvrne Aram, ne da bi trenil z očmi in — saj ni lagal.

»Nič zato! Bog vas sprimi!« odvrne prijazni Francoz. — »Tu se lahko kaj naučite! — — Vsak zdravnik bi moral vsaj enkrat v Lurd. — Kako marsikaterega bi minilo tisto opoklo smehljanje!«

»Menite?«

»Gotovo! — Sem bil sam tudi tiste bravovščine! Sem konvertit*!«

Aram prisluhne:

»Kon — vertit?«

»Konvertit! Sem bil prej hugenot — dokler nisem prišel v Lurd!«

»Pač — kot otrok?«

»Prosim — kot zdravnik!«

»Hm, niste imeli nekega — no, recimo — strahu, vstopiti v Cerkev, v to zagatno vzdruže človeške gnilobe? — oprostite to besedo!«

»Prosim, prosim! — Pa saj hodimo tudi v bolnišnice, čeprav tu in tam — no, recimo tudi: — smrdi! Ali ste morda mislili, da bolnišnica ničesar ne stori za človeštvo, ker zaudarjajo v njej človeški duhovi? Kaj naj odpravimo sedmo zapoved zato, ker se toliko krade? Naj prepovedo možiti se in ženiti, ker se zakon tolikokrat zlorablja? So apostoli malovredneži, ker je bil med njimi Judež, ker je bil med njimi omahljivi Peter? — Kaj naj vse jude pobesimo, če je kateri goljufal, kaj naj —«

»— — Potem pa ni treba reči »sveta Cerkev«, temveč grešna Cerkev!«

»No, no! Le nič se ne razburjajte! Kaj je na rimski Cerkvi svetega? Ustanovitelj, nauk, sredstva milosti, recimo: stavbenik in stavba! Če pa to prastaro stavbo, to stolnico s povečevalnim steklom zgodovinskega raziskovalca in metlo »sovražnika Cerkve« pošteno pometete, tedaj dobite gotovo keblico polno smeti, pa vi kot izobražen mož vendar niste tako abotni, da bi to keblico blata zaznamenovali za »Cerkev!« To logiko bomo vendar prepustili sodrgi, tistim, ki lahko prenesejo vsako hrano!«

»Toda Cerkev, ki ljudi ne poboljša!« oporeče Aram ves rdeč v obraz.

»Čujte! Če bolnik mojega zdravila noče: — sem potem mar ja z kriv, če umrje? Cerkev ima nezmotljiva zdravila. — Ali je ona kriva, če jih človeštvo ne mara in — gre po zlu? — V Orange je pred desetimi dnevi skočilo v vodo dvajsetletno dekle — ob sebi umevno zastran nesrečne ljubezni! — Mlad ribič jo je hotel rešiti, stegne roko po nji in — dobi od nje klofuto! Kdo je zdaj

* Kdor se spreobrne iz napačne vere v katoliško.



Cenostovska Mati božja

Božjepotna cerkev (Jasna Góra)

kriv, da je dekle utonilo? Morda junaški ribič? — Tako pljujejo Cerkvi v obraz, ko hoče pomagati, in potem pravijo: Odpovedala je! — — Cerkev je vsevdilj pripravljena, toda sile ne dela; človeku pusti svobodno voljo — sicer bi Bog ne mogel več ne plačevati ne kaznovati, človek bi bil žival, ki jo vlada sila!

Saj, dosti je grehov v Cerkvi, to se pravi, na njeni človeški plati; toda bodimo poštene:

Govoré o papežu Aleksandru VI., o papežu Leonu X., pa če hočete tudi še o pravljčni papežinji Ivani, pišejo cele zgodovinske knjige in romane o štirih, petih slabih papežih. — Toda o drugih 260 papežih, ki so rešili prosveto Evrope, ne govore — načelno ne! — Tudi ne o mnogih tisočih svetnikov ne. Pišejo cele zgodovinske zvezke o »mračnem srednjem veku«. — Vse, vse je lahko res — recimo! Toda podlost je v tem, da zamolče to, kar je dobro, da hočejo najti samo slabo; spet keblica! Taki »zgodovinarji« ne stojé v mojih očeh nič više kakor tiste stare klepetulje, ki slednje jutro na trgu ali pri vodnjaku primerjajo škan-dale, ki so jih nalovile s prisluškovanjem — primerjajoča anatomija opravljivcev in obrekljivcev! Kdor hoče videti sadove na prelepem drevesu Cerkve, ta seveda ne sme iti loviti samo — črvov!

In glejte; če se v katoliški Cerkvi kje pripeti kakšno pohujšanje, kako voditelji sodrge od veselja tulijo, se s slastjo valjajo v nečedni mlakuži, osvetljujejo pripetljaj z drugimi primeri iz stare zgodovine in daljne dalje, ga vedno spet in spet stavijo na mizo in se v srcu zmagoslavno radujejo, da ob njihovem kriklu ljudje prezro njih lastno — keblico!

Že ta slast najnižjega vseh hudičev je dokaz, da je katoliška Cerkev resnična. — Spomnite se še samo, kako jih recimo urijo v šoli! Od izobraženca zahtevam pač jasnejšega, prostejšega obzorja. Vsaj mi izobraženci bi morali imeti razum zato, — da moremo razločevati med — keblico in stolnico!«

Premor.

Kakor ukopan je poslušal Aram rezka izvajanja ognjevitęga Francoza. Slednjič pogleda kvišku, kakor da ga je kdo pretepel s šibami:



Cerkev v Čenstohovi

»In — hm, kaj so rekli vaši prijatelji, ko ste konvertirali?«

»Jih nisem — vprašal!«

Drobni zdravniček raste v ugledu v očeh nasproti sedečęga Arama vedno bolj; za vraga, ta ve, kaj hoče!

»Lurd! — Lurd!« zadoni radostno, hrepeneče, zdihujoče skozi vozove.

»Pojdite z mano, takoj,« reče dr. Despois hlastno — — »vam nekaj pokažem!«

Romarski vlak se ustavi; bolnike nosijo na ploščad v stolih, na kolesih in nosilnicah; prizadevno se rinejo bliže prostovoljni brancardiers, nosilci bolnikov, in uslužno ponujajo svojo pomoč. Med njimi jih je dosti, kakor pripoveduje dr. Despois, ki so svojčas tu ozdraveli in se zdaj sem pa tja posvečajo strežbi bolnikov. Aram pokaže prtljago prve-mu hotelskemu vratarju in gre potem za »gospodom kolegom«; vzduh po karbolu, lizolu, kafri, morfiju in vedi si ga Bog po kakšnih

zdravilih še vse mu zaveje naproti. Tu dvigne mati petletno dete v stol na kolescih. Prognoza: progresivna paraliza (mrtvičnost) hrbtnega mozga s skorajšnja smrtjo. Tu bedno okostje moža: phthisis (sušica) na zadnji stopnji. Tam božjastnik z razbitim obrazom in modrimi pegami na rokah. —

Dr. Despois vleče in žene Arama mimo vseh teh — k petemu vozu! Pred tem se gati gruča s tesnobno radovednostjo; slišati je glasne in zadušene vzklike, videti plašne, prepadle poglede. Robce si tišče na nos, vse tišči tja na eno točko:

»C'est celle de Mende! — Tista iz Mende!«

»C'est celle de la Lozère! — Tista iz Lozere!«

»C'est celle qui a l'intestin perforé! — Tista s pretrganim črevesjem!«

»Ça sent mauvais, c'est affreux! — Kakšen smrad, to je grozno!«

Zdravniku in njegovemu »kolegu« se umaknejo.

»To tukaj morate spremiti k preiskovalnemu uradu,« reče dr. Despois spremljevalcu.

»Kaj ji je?« vpraša Aram.

»Boste že videli! — So že nared!«

Romarski vlak se uvrsti v procesijo, Aram gre z Despoisom za nosilnico »tiste iz Mende«, Marije Borel.

Molitev ne umolkne. Med molitvijo gredo skozi kontrolo listkov, skozi čakalnico na trg pred postajo, kjer se dokončno uredi; potem po strmi cesti doli, skozi mesto in čez most čez Gavo v silne nasade, ki jih noče biti konca.

Skoraj hipoma se dvigne iznad teh nasadov, cvetnih gredic, trat in potov za sprehanje široko pročelje cerkve Saint Rosaire, cerkev svetega rožnega venca.

In visoko iznad njenih velikih vrat pozdravlja daleč tja Immaculata, Brezmadežna!

Sprevod romarjev se zgane, vzalovi. Mnogo jih poklekne, stegajo roke, poljubljajo sveta tla: »Ave — ave Marija!«

Aram Bela seže nehotoma z roko k srcu: nov svet se mu odpre! Zdaj po pričkanju o grehah ljudi, še zmeden od človeškosti Cerkve! Immaculata! — Brezmadežna!

Hrepenenje src vneta plane kvišku: zdihojoče molitve, radostni pozdravi, klici na pomožanje pretresajo ozračje. Moj Bog, Aram Bela mora sam stiskati zobe.

To ni več Neapol!

— — — — —
»Etoile du matin, — zgodnja danica,
Salut des infirmes, — zdravje bolnikov,
Refuge des pécheurs, — pribežališče
grešnikov,

Consolatrice des affligés, — tolažnica žalostnih,

Reine des Anges, — kraljica angelov,

Priez pour nous! — prosi za nas!«

Tako odmeva kakor klic ubogih duš v morju bolečin, hrepenenja, ljubezni.

— — — — —
V Bureau des Constatations, v raziskovalnem uradu, ki je vzidan med dvema oblokoma dvigajoče se klančine, bolnike preiščejo pred ozdravljenjem in po ozdravljenju. Vsak romar, ki išče v Lurdu ozdravljenja, mora prinesiti od zdravnikov, ki so ga zdravili doma, natančno spričevalo. Ta zdravniška spričevala shranijo v arhivu in so poleg diagnoze v Lurdu, če morda bolnik ozdravi, dokazna pisma, ki jih lahko vsakdo pregleda.

Je v soboto dopoldne, ko prineso Marijo Borel, »tisto iz Mende«, štiri žene, brancardières, v preiskovalni urad. Fotografski posnetki »primerov« pred ozdravljenjem in po ozdravljenju pokrivajo cele stenske ploskve. Poleg so razen Arama Bela in dr. Despoisa glavni zdravnik dr. Boissarie, njegov pomočnik dr. Cox, rojen Anglež, in šest drugih zdravnikov.

»Ah, c'est Marie Borel, celle de Mende!« reče Boissarie in odpre zdravniško spričevalo, ki ji ga je dal domači zdravnik dr. Bardol iz Mende in dr. Forgues iz Montpelliera, ki jo je bil sam že prej operiral.

Molče da glavni zdravnik pisanje okoli stoječim in veli:

»Odgrnite ji desno ramo!«

Aram Bela se prestraši!

Ali naj gre venkaj in se tako izda? — Ne! Ta človeška cunj, ta smrdljiva, strašna postava bi še izdaleč ne mogla zbuditi kake počutne misli! In — zdaj pride nekaj groznega; to čuti Aram že v podzavesti! —

Oprezno ji odvežejo obveze.

Rahlo klikne!

Ne bolnica, temveč eden zdravnikov je kliknil.

Aram Bela se nehotoma oprime svojega spremljevalca za roko; pobledel je kot mrlič.

Zakaj pred njim leži gnijoč človek — razgrnjen živ mrlič v najstrahovitejšem pomenu besede!

Od desnih dimelj pa gori do med lopatice se vleče šest strahovitih, cedečih se gnojnih ran, tako velikih, da bi vsaj pri treh lahko s pestjo posegel v črevesje.

In vidi se pretrgano črevesje — in duh je duh po gnijočem mesu in človeških otrebkih...!

Bolnica ječi tiho, ali od bolečine, od sramu, kakšna je — kdo ve?

Neka ženska hipoma izbruhne v krčevit jok:

»Oh Immaculée! Guérissez-la! — O Brezmadežna! Ozdravi jo!« vzdihne druga za njo.

»O, če bi se dalo kaj takega ozdraviti! — kaj takega!« šepnejo blede ustnice tudi Aramu Beli, ki se je nehote naslonil na steno.

Tudi bolnica šepeta:

»...ki je za nas težki križ nesel,« sliši Aram razločno, zakaj ji je čisto blizu glave...

Zdravniki ji dajo injekcije.

Tedaj potisne Aramu dr. Despois zdravniško spričevalo v roko:

»Berite!«

Toda mrleče oči mu prehlatajo samo nekaj stavkov:

»...Vsa desna stran pretrgana od šestih gnojnih ran, ki močno solzijo... vse snovi odhajajo skozi štiri teh stranskih odprtih... — Depuis cinq mois elle n'allait pas à la selle (že pet mesecev ni opravila velike potrebe)... more piti še malo mrzlega mleka... treba vbrizgavati... ni nobene pomoči več... predmet, ki odbija tudi najsrčneje bolniške sestre...«

»Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu,« šepne spet bolnica.

Preiskava je minila.

Diferencialna diagnoza dr. Bardolsa je na splošno potrjena, bolnico spet obvežejo in jo neso v gostišče. Aramu Beli z veseljem obljubijo, da jo bo smel povsod korak za korakom spremljati in opazovati.

Ob pol treh neso Marijo Borel z drugimi bolniki k votlini. Molijo rožni venec, pojejo;

in spet jih pozdravi čudovito ljubka Madona doli iz gornje votline. Okrog glave se ji vije venec iz daleč tja žarečih črk: Je suis l'Immaculée Conception. — Jaz sem brezmadežno spočetje.

Tu prvič izve Aram Bela od dr. Despoisa, da pomeni »brezmadežno spočetje« to, da ni imela izvirnega greha.

Ob štirih prva kopel v vodi »svetega studenca«.

Pred zaveso kopalne celice vpraša Aram bolnico, ali se nadeja, da bo ozdravela.

»Se skoraj ne upam nadejati,« odvrne bolnica tiho. — »Menim, da bi od veselja znorela.«

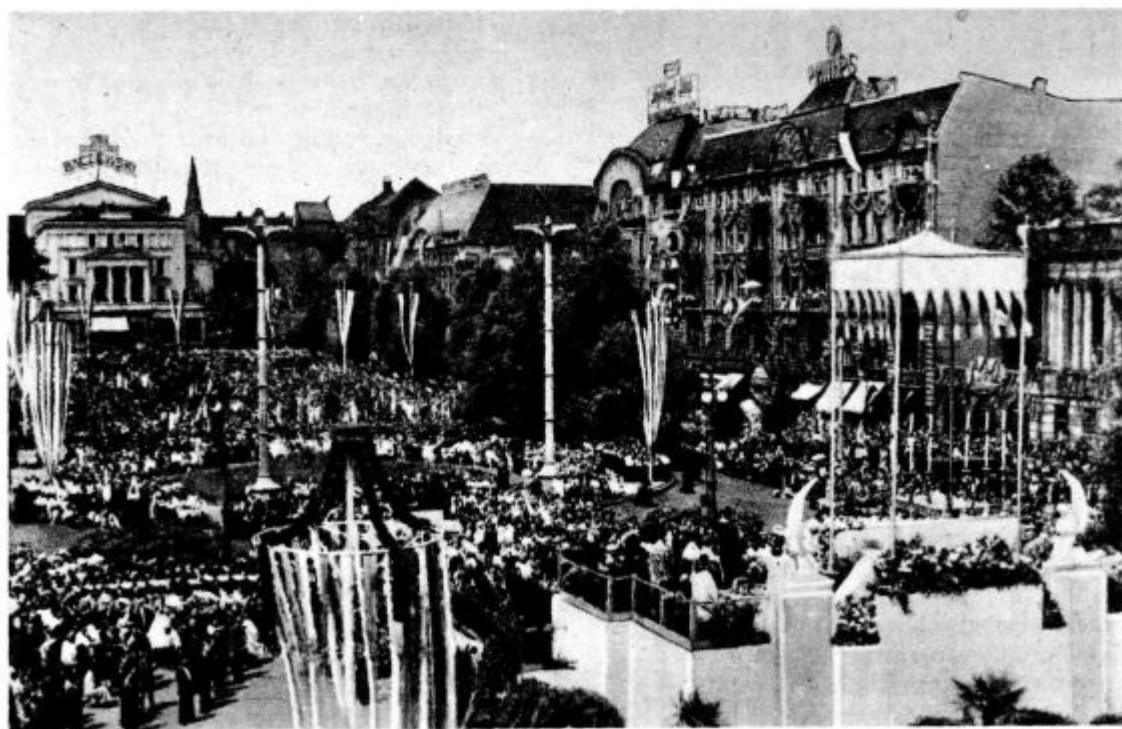
Dr. Despois jo še kratko preišče in odkrije na grozo, da so se tri zgornje rane združile v eno samo, ali rajši se pretrgale...

Marija Borel se vrne iz kopeli, to je, prineso jo venkaj, kakršno so jo bili ponesli noter.

Uspeh: nič! Nazaj v gostišče! Aram Bela gre v hotel.

Nedelja, ob pol sedmih obhajilo.

Aram stoji blizu kakor vedno. Marija Borel je mogla zaužiti tri žličke mlečne kave, ne da bi bljuvala. To je vse. Ob pol osmih k votlini in po brezuspešni kopeli spet v gostišče. Ob dveh spet k votlini, posebej dovoljena kopel in potem k procesiji s svetim Rešnjim Telesom. Bolnike postavijo v dolgo vrsto in molijo, molijo goreče, da se trga človeku srce in gane tudi najbolj trdega moža.



Kongres „Kristusa Kralja“ v Poznanju (Sv. maša na Trgu svobode)

Tam prihaja škof z velikim spremstvom s svetim Rešnjim Telesom v monštranci čez ravan slovesno in počasi in slednjega bolnika blagoslovi.

Kakor svoj čas pred 1900 leti ob poti Nazarečana, tako kličejo tudi tu:

»O Jezus, Sin Davidov, usmili se me!« kliče tamkaj bolnik, ihti in vzdihuje.

Nedaleč od Marije Borel kleči mati petletne deklice. Kakor zavoj je položila svojo malo predse na zemljo in stega čez njo roke proti monštranci — pogled, ki izsili milijonarjevemu sinu solze v oči, pa naj še tako stiska zobe... Monštranca gre mimo — razočaranje, solze, tiha vdanost na vseh obrazih... Nobeden ni ozdravel!

Nekje v daljavi se dvigne nemir, slišijo se klici:

»Je suis guéri! — Ozdravel sem! Čudež... čudež!«

Aram komaj pogleda tjakaj. Ni tam onih primerov preiskoval in — kdo ve — kdo ve! Z nemim pozdravom se poslovijo od dr. Despoisa in se vrne v hotel.

Ponedeljek, ob šestih obhajilo. K votlini. — Nova romarska procesija je prišla; ljudje se gnetejo ob nosilnici Marije Borel:

»Celle de Mendel... Marie Borel... Celle qui a l'intestin perforé...« in vsi, vsi si zatiskajo z robci nosove, ne vidijo, kako prihaja vročična rdečica bolnici na lice, ne vidijo, kako zapira od sramu oči. — Dvakratna kopel je bila brez uspeha!

Torek. Navadna pot h kopeli. Bolnica more zaužiti nekaj juhe, ne da bi bljuvala, to je vse. V gostišču prideta, potem ko se je vrnila, k njeni postelji neki zdravnik in njegova žena, ki je tudi zdravnica, oba nekato-ličana. Zdravnica vpraša:

»Od kod ste?«

»Iz Mende.«

»Imate še starše?«

»Mati mi je umrla.«

»Ubogo dete! So morali biti naravnost nori, da vas tako pošiljajo semkaj!«

»Nihče me ne pošilja!«

»Ne razumem, kako da niste po poti umrli. — O, če bo prišla še domov je drugo vprašanje!« pripomni še okrog stoječim in — si tišči parfumiran robec na nos...

Sreda. Zjutraj obhajilo. Bolniške sestre pridejo, kakor da bi se bile zgovorile, k njeni postelji in jo opazujejo. »Kakšna je!« si šepetejo skrivaj. »Danes bo umrla!« — In tu prihaja tudi zdravnica:

»Kaj je še živa?«

Prikimajo.

»Čedna doza morfija!« meni nekdo — »bi bila dobrota zanjo!«

Aram je vznemirjen kakor še malokdaj v življenju; kajti ob pol štirih se bo smela zadnjič kopati.

Skoraj v brezduhi napetosti pričakuje Aram te poslednje kopeli. Tu jo neso. Z njo prihaja tudi dr. Despois. To pot se zdi, da traja kopel nekaj dlje časa, in potem — jo prinese spet venkaj, bednejšo kakor kdaj poprej. Komaj slišno ječanje ji sili čez ustnice:

»Gospod, zgodi se tvoja volja... hočem piti kelih.«

Aram se okrene in gre: Marija Borel ne bo ozdravela! — Saj si je moral vsakdo misliti! — —

Dolgo zre za njim dr. Despois; kako rad, kako rad bi bil privoščil temu plemenitemu borcu po resnici »dogodek!« Čuti, da se je tega moža oklenil z vsem srcem. —

V noči od srede na četrtek Aram ne zatisne očesa. Kakor izčrpan in z izpraznjeno dušo bulji v temni strop in misli — prav za prav nič ne misli.

Kako tudi le bi mogel — v takem primeru! — pričakovati ozdravljenja, čudeža!

Proti peti uri mu nekdo potrka na vrata.

»Prosim?«

»Marija Borel umira — Če hočete biti zraven!«

Dr. Despois je.

»Grem!« Skoči s postelje in čez deset minut je ob ležišču umirajoče. Poleg stoji gospa La Salle. Ta trenutek, ko pride Aram, se nagne nad umirajočo:

»Marija Borel, želite še kaj?«

»Še — enkrat — k votlini!«

Gospa La Salle pogleda na uro:

»Bi še utegnili!«

Neso jo k votlini. Nihče ne črhnje besede. Marija Borel zre z umirajočimi očmi gori k Imakulati. — Kaj le si misli?

Tedaj pogleda gori h gospe La Salle.

»Kaj?« vpraša ta.

Marija Borel ne more več odgovoriti; visoko se ji dvignejo prsi kakor v zadnjem vročičnem boju.

»Kopati se?« vpraša gospa kar tako.

»C'est la mort! — To je smrt!« šepne dr. Despois.

Vendar izpolnijo umirajoči željo. Nazaj v kopel.

Pred kopeljo ji da gospa La Salle mal kipec Brezmadežne in kopel se začne.

Zavesa se zagrne. Smrtna tišina — slišati je samo šibko plivkanje.

Zavesa se zgane:

»Prosim, gospod, tam je brizgalka z morfijem — gre h koncu.«

Tedajci pretrese vzduh kopališča grozovit krik, tako strašen, da potisne Aram nehotoma zaveso na stran: tam stoji okostnjak, za-

grnjen samo okrog ledij, in se naslanja onemoglo na gospo La Salle. Se je pač siloma vzpela v smrtnem boju kvišku in se krčevito oklenila gospe in tedajci — drug, presunljiv vzklík:

»Pour la conversion des pécheurs! Je suis guérie! — Za spreobrnjenje grešnikov! Ozdravljena sem!«

Aram zatrepeta kakor list na trepetliki. Kakor da je zblaznel, mu zro oči živi okostnjak.

Ozdravljena?

»O — moje rane! — Nič več jih ni! — Glejte! — Poglejte — pogledajte one tri zadaj, ki jih sama ne morem videti!«

»Zaceljene so!« zahlipa gospa La Salle. In zdaj poklekne okostnjak na škrlinata tla:

»Brezmadežna!...«

Več ne more izgovoriti,

Nihče ne spregovori besede.

Vse joka. — Dr. Despois kakor mal otrok.

Kakor blazen plane Aram nazaj proti gostišču in zakliče v dvorano:

»Marija Borel je ozdravela!«

Tedaj pride zdravnica, kakor smrt bleda prav do ustnic:

»Saj to — ni mogoče!«

»To bi se reklo, da je vstala od mrtvih!« dopolni soprog.

Pohite ozdravljeni naproti — tam prihaja popolnoma oblečena, pokonci, ne da bi ji kdo pomagal.

Sijaj preobraženja ji ozarja čelo.

Spremijo jo v preiskovalni urad.

Prvi, površni pregled pokaže, da je Marija Borel popolnoma ozdravela.

»Pri nas ni kaj takega!« se čudi zdravnica. — »Postati hočem katoličanka!«

»Jaz tudi,« ji pritrđi soprog. (Dobesedno po uradnih spisih.)

Že pred večerom se izkaže, da je v Mariji Borel vse poslovanje telesa kakor pri vsakem zdravem človeku. — Še isti dan odpotuje z romarskim vlakom! —

Siva noč pada nad reko Gavo. Strahotno se stegajo kvišku skale masabielske in iz ene njenih votlin se blešči kakor sneg belo — Brezmadežna s krono. Od reke k pečini huščne trop vodnih podgan, da bi tam v listju in koreninju šumotale, se igrale in glodale. Tedaj razlije mesec zeleno luč čez valove, mlečno bele meglice vstajajo in hladno je.

Nekje je udarila ura eno.

Nenadoma se zavihti brezglasno neki moški brez klobuka čez naslon ob reki in se bliža votlini, kjer sije bela marmornata soha. — Kaj bi rad?

Skoraj plaho se ogleduje okrog, pač če ga kdo vidi — vse je tiho — in tedaj počasi poklekne in moli z razprostrtimi rokami:

»Brezmadežna — ti čista!

Daj, naj me zapusti ves svet — samo ne ti!

Daj, naj me zapuste vsi prijatelji — samo ne ti!

Daj, naj me zapustita oče in mati — samo ne ti!« — —

Jutro se svita. Trg je prazen.

Verujem v eno, sveto, katoliško Cerkev.

V silnih prostorih rožnovenske cerkve se gati morje ljudi. Nad tem valujočim morjem plavajo nebeški oblaki kadila in nad temi oblaki nevidna vojska zmagoslavne Cerkve.

Težki glasovi orgel grmijo skozi te nebeške oblake in temelje in lope preveva rahel drget veselja. Hrumeči viharji svetih pesmi pretresajo oblake in morje: Magnificat... Poveljuje moja duša Gospoda...

In od oltarja sije skozi te nebeške oblake življenje razlivajoče sonce katoliške Cerkve, monstraanca s svetim Rešnjim Telesom.

Tedaj se prerine skozi pojoče, radostno valovanje mlad mož prav do škrlinatih tal v koku in pade tamkaj na kolena, široko razprostre roke in jih stegne proti oltarju:

»Verujem v eno, sveto, katoliško Cerkev!«

Cerkev se zmagoslavno raduje!

Aram Bela!

Aram Bela, »antikrist«, velikan, ki je hotel naskočiti nebo! Tako zasramovana nevesta Kristusova praznuje zmagoslavje z oblaki kadila, z vriskajočim magnifikatom, s pesmijo orgel se ji dviga aleluja proti nebu.

Tedaj položi Aramu nekdo roko na ramo, dr. Despois:

»Sveta Cerkev vas pozdravlja!«

»Sveta, od Boga s čudeži poveljučana!« dahne Aram Bela iskreno. —

»Vidim ga, mesto božje, sveti Jeruzalem, ovitega od rož mučeništva, ozarjenega od blestečih draguljev čudežev. — Ave — ave Immaculata!«

Dr. Despois je pripravil Aramu Beli »malo« iznenadenje. Pred cerkvijo svetega rožnega venca mu poda čudovito ljubek otrok šopek cvetja. Je tisto — petletno dekletce s presrečno materjo! Mala je bila ozdravljena pri procesiji s svetim Rešnjim Telesom. Aram si pritisne malo na prsi in ji kupi sohico Brezmadežne...

Še tri tedne ostane Aram Bela v Lurdu, da bi proučil najzanimivejše primere preiskovalnega urada; potem odpotuje: Toulouse—Lyon—Genf—Bern!

V švicarskem zvezniškem mestu naleti drugo popoldne na — Nerudo, ki je pravkar stopil iz zavezniške palače. Kar žari od veljaja in radosti:

»Aram, ti?« vpraša.

»Ne jaz — nekdo drug!«

»Ne šali se! Odkod?«

»Iz Lurda!«

»Iz — — —?«

»Sinoči — z brzim vlakom!«

»Iz Lurda? — Si si tudi ogledal sleparijo, kaj?«

»To si lahko mislite!«

»In postal katoličan?«

»Se razume! — Javno sem pokleknil tja-kaj!«

»Izvrstna šala! — Pa, med nama: je res kaj na tem?«

»Vam nekaj pokažem! Kam greva?«

»V kavarno ‚pri fantih‘. — Govoriš tako nenavadno — si zakavčil kakšno lepotico, kaj?«

»Saj, lepotico.«

V kavarni ‚pri fantih‘ odkrije veliki mojster svojemu namišljenemu najljubšemu učencu in bržčas svojemu nasledniku sledečo novico:

»Bil sem sinoči z zavezniškim svetnikom Schulzejem in šestimi zavezniškimi obrsti skupaj. So moje študije »zidarskega mojstra« brez izjeme odobrili in sprejeli!«

»Kaj hočete reči?«

»Spopolnitev avtomatičnega dela, zlasti pri dviganju s škripci...«

»Vas ne razumem!«

»Boš kmalu razumel: pri napredovanju zavezniških uradnikov z zavezniškimi škripci na višja mesta bo kmalu veljala članska izkaznica lože za izkaz napredovanja, vsaj za — težja bremena.«

»Ne bo preveč bodlo v oči?«

»Nikakor! — Da bomo mogli take »domneve« z ogorčenjem odvrniti, bomo sem pa tja kakega prav nedolžnega, hočem reči, kakega čisto nič nevarnega pustili, recimo tega onegá... Kaj se smeješ?«

»Ker ste si vi bratje postavili za načelo prav to, kar — očitata jezusovcem: namen počevšje sredstva!«

»Pa zakaj ne? Če nam je ideal lože najvišji vir prava in — sam sebi namen?«

»Vam je pa res za blagor ljube domovine!«

»Ljuba domovina naj gre k vragu, preden ji zavladajo črni!«

»Sem si mislil!«

»Govoriš tako čudno, tako na pol slovesno. — Kako je ime tvoji izvoljenki?«

»Immaculata!«

Neruda se zdrzne:

»Ne razumem te!«

»Morda še predobro!«

»Povej, kaj misliš!«

»Kaj pravite k tem fotografijam: to je neka Marija Borel, tik pred ozdravljenjem in po ozdravljenju... Tu so zdravniška spričevala preiskovalnega urada glede te zadeve...«

»Sleparija! Norčija! — Fotografična zvi-jača, kaj?«

»Kako bi bilo to tu mogoče? — Dajte, naj pride strokovnjak in če bo hotel zadevo razložiti naravno, bo odpovedal! — In tu: Henriette Hauton iz Lisieuxa, pred ozdravljenjem in po ozdravljenju, in tu...«

»Kaj naj to pomeni?... Kaj hočeš reči?«

»Da sem bil priča čudežev, na svoje oči!«

»In... in?«

»Sklepajte sami!«

»Sklepam — naj? — — — Menda vsaj nisi — !«

»Postal katoličan!«

»Ne — Ne, pravim! — To ne sme biti, ne sme — —! Hudič, Aram Bela in katoličan! Reci brž, da se šališ in mi bo spet dobro —.«

»Videti ste vsekako jako blede — toda obžalujem, da vam ne morem pomagati!«

»Satan, to ne sme biti! Pri luciferju! Tu gre fantalin kakor prvi tenor, da bi uničil črno ložo, pa ti pade na kolena pred to... iz Lurda!«

Krik zadoni skozi sobo!

Neruda leži s krvavim nosom in odprtimi usti poleg stola — —. Aram Bela, vitez Marijin, ne pusti, da bi kdo zmerjal njegovo Imakulato — — —. Veliki mojster leži pred njenim vitežom na tleh!

Spravno sveto obhajilo.

S prvim vlakom odpotuje in zjutraj naslednjega dne je v Innsbrucku. Agneza dobi od Arama sohico, jo nese v svojo sobo, pade pred njo na kolena — in zajoka tako pretresljivo kakor skoraj še nikdar. Kako bi jo bilo razveselilo to darilo, da ji je z njim privoščil tudi lepo besedo!

Aram gre medtem k Vladislavu. Ta ne more več govoriti in otekel jezik mu sili iz ust. Kakor v smrtni grozi mu strmé velike, prestrašene, motne oči v obiskovalca.

Marička pove, da ga je že večkrat hotelo zadušiti. Zdravnik pravkar vstopi in mu odvije obvezo od vratu: sokrvica priteče iz gnusnih ran... Kaj mu bo zgnila vsa glava?

Aram molče odide!

Temu človeku torej je Agneza cele tedne, dan in noč, stregla v njegovi grozoviti bolezn, ga čedila, umivala.

Je zvečer — deveta ura. Aram Bela moli pred svojo Imakulato — pred posnetkom Marije, kakršna se je prikazovala v Lurdu —

večerno molitev. Tedaj mu pride na uho rahlo tiktakanje: časomer!

»Moj Bog, na to niti več mislil nisem! — Sveta — hostija! — Kaj le naj naredim?«

In ne vedoč si svéta pade na kolena pred svojim tabernakljem, pred škatlico za uro...

»Jezus, tebi živim; Jezus, tebi umrjem... hočem... hočem se razodeti duhovniku... jutri že.«

Previdnost je sklenila drugače rešiti to zadevo...

Proti pol enajsti potrka:

»Gospod Bela,« reče tiho Agneza, »menim, z gospodom Vladislavom gre h koncu. — Rad bi duhovnika!«

»Prav! Grem ponj!«

Aram se takoj odpravi in se vrne proti enajsti s kaplanom, še čisto mladim duhovnikom.

Ko poklekne Aram v bolniški sobi pred Najsvetejše, zasije Agnezi s čela kakor tiho preobraženje.

Med spovedjo gre Aram v svojo sobo. Tedaj spet potrka: duhovnik vstopi:

»Gospod Bela! Umirajoči bi rad za spravo prejel — uropano sveto hostijo!«

Kakor da ga je strela, stoji Aram.

»In — — spovedna molčečnost?«

»Sem se zavaroval! — Tu njegova pismena izjava pred pričami!«

»Ah Bog! — Jaz nisem vedel, kaj delam! — Sem zdaj sam tudi postal katoličan — v Lurdu!«

»Vem!... Agneza mi je... Gospod Aram Bela, vi ste poštenjak in samo ob sebi umevno bom o zadevi molčal. Nate roko!«

Zdaj vzame duhovnik na migljaj Aramov škatlico s sveto hostijo in jo nese v drugo sobo. Aram gre za njim. Niti v Lurdu ga ni tako pretreslo, kakor ga je pretreslo to spravno obhajilo. Pobožno moli z Agnezo in malima:

»O moj Jezus, verujem vse, kar si razodel...«

Po molitvi za umirajoče mu da duhovnik pisemce:

»Bodite usmiljeni in preberite — šele po njegovi smrti!«

Proti jutru Vladislav umrje spravljen z Bogom.

Tedaj se spomni Aram pisemca, ga poišče in — pade s stokom na kolena!

Skoraj, skoraj ne more verjeti svojim očem in vendar je tu pisano:

»... iz ljubosumnosti in — podkupljen od grofice Heilbron — ki je Agnezo sramotila — Agneza je čista kakor božji angel — odpustite — ne v pekel — Vladislav.«

»Agneza — Agneza! — Moja Imakulata!« Kakor vihar plane kvišku: takoj k njej! Potrka. Agneza je sama v sobi.

»Agneza, Agneza, berite!«

»Že vem!« reče Agneza in povesi glavo.

»Sem mu odpustila.«

»Hočete odpustiti tudi meni?«

»O, kako rada, gospod Bela!«

»In, Agneza! — Takrat pri tisti vožnji — sem vas videl tako srečno — ali — ali se motim?«

»O, gospod Aram Bela! Tista vožnja — me je tako, tako osrečila, da sem se — nekaj dni nato — zaobljubila Materi božji, — da pojdem v samostan, če — če boste vi — našli resnico...«

Odmor!

»Agneza,« zadržti glas Aramu Beli — »hotel sem vam položiti pred noge svoje življenje, svoje milijone — Imakulati vas nočem uropati — njej darujem žrtev svojega življenja — zdaj hočem — študirati bogoslovje — Agneza, moja Agneza, bodi zdrava!«

»Aram, v molitvi hočem misliti nate — dokler me ne polože na mrtvaški oder — spomin nate naj bo — roža v moji — trnjevi kroni —.«

Konec.

Jezušček pridi

*Jezušček pridi
v revno srce,
tam objamó Te
moje želje.*

*V toplem boš srcu
spaval mehko,
da Te mrzila
zima ne bo.*

*Ti pa nebeško
luč boš razlil;
več ne bo greha
mrak mi grozil.*

*Dokler počival
v meni boš Ti,
mir bom užival
svete noči!*

Fr. Neubauer.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

»Zoper vedno večje stiske našega časa« — poziva iznova sv. oče Pij XI. človeštvo k molitvi, predvsem k molitvi sv. rožnega venca. Zgled naših očetov, ki so se v skupnih nevarnostih zatekali k Mariji za pomoč, nas vzpodbuja, da v molitvi za edinstvo vseh kristjanov iščemo zmago v borbi zoper skupnega sovražnika. Skupno molitev sv. rožnega venca v počeščenje Brezmadežni bo pripomogla, da se bo ohranila nedotaknjenost krščanskega življenja, da se zagotovi mir med ljudmi.

Geslo dunajske Katol. akcije za prihodnje leto 1938 se glasi: »Posvečuj nedeljo in bodi apostol dobrega tiska!« — Geslo je odobril kardinal Innitzer. Kaj, če bi tudi mi sprejeli isto rečenico za glavno vodilo v novem letu!

Tako velikopoteznih priprav še nikjer ni bilo, odkar se prirejajo svetovni Evhariistični kongresi, kot se to godi v Budimpešti. Naj omenimo samo to, da je pripravljali odbor izdelal načrt in napravil seznam vseh oltarjev, tako da bo vedel vsak duhovnik, ki jih pričakujejo do 5000, kdaj in kje bo mogel opraviti sveto daritev. — Med kongresom bo imela vsaka narodnost odkazano svojo cerkev, kjer bo poskrbljeno za spovedovanje, za kar bodo že vnaprej določeni spovedniki, ki so zmožni dotičnega jezika. — Za skupno sveto obhajilo vernikov je že pripravljenih 400 novih kelihov; stroški zanje so pokriti iz prostovoljnih prispevkov. Za napravo 300 novih patén (plitvic) bo skrbelo »Društvo Srca Jezusovega«. Za obleko mašnih strežnikov bodo spravile skupaj denar župnije in Mar. kongregacije. 600 oblek ni majhna reč!

Delavska armada. V Antwerpenu je zbrovala 2. in 3. oktobra 1937 belgijska narodna zveza krščanskega delavstva. Bil je to že 13. kongres. Glavni govornik p. DuMan je poudarjal npravnstvene, socialne in gospodarske zahteve krščanskega delavstva. Kardinal van Roey je imel sklepne besede. V sprevedu je bilo 35.000 udeležencev ob 1050 zastavah.

Kakšen razloček! Senatska zbornica v združeni državi Teksas je izvolila lastnega senatskega kaplana v osebi katoliškega župnika Taylor-a. Vsako jutro pride župnik v glavno mesto, da prične zbornično sejo z molitvijo. Omenjamo to lepo navado in jo podčrtavamo še tudi zato, ker je Teksas sosedna država nesrečne Mehike, kjer se šopiri brezbožni komunizem.

Bratsko posvarilo. Lahko pa uspešno sredstvo proti bogokletstvu je vpeljala v New Yorku posebna liga (združenje). Člani dobe rdeče lističe, ki je na njih natisnjeno to-le: »Prosim, nikar kleti božjega imena! Nikar po nepotrebnem prisegati. Pomagajte bojkotirati (odstranjati) bogokletstvo!« Kadar kdo sliši kaj bogokletnega, stopi k preklinjevalcu, pa mu pomoli listek. Milijone teh listov so že razdali in še nikdo ga baje ni odklonil.

Naj še drugi! 200 hotelov se je združilo na morski obali Belgije v skupno »ligo dostojnosti«. Njih lastniki so sklenili, da bodo odklanjali sprejem nezadostno oblečenih kopaljskih gostov. Vsi hoteli, ki so včlanjeni v tej zvezi, imajo nad vhodom tablico z napisom: »Za javno npravnstvenost.« Posestniki teh 200 hotelskih hiš so prevzeli vzajemno tudi te-le obveznosti:

V salonu, obednici, v vseh prostorninah za uslužbenstvo se mora obesiti križ; ob petkih imej jedilni list naštete samo postne jedi; gostom se prepove vstop v salon ali obednico v kopalni obleki; na vidnem mestu se razobesi oglas in spored službe božje; uslužbencem se kolikor se da olajša možnost, da izpolnjujejo verske dolžnosti.

Liga ima v petih večjih kopaljskih (La Panne, Ostende, Blankenberghe, Heyst in Knocke) svoje potniške poslovalnice, kjer dobe tujci potrebna navodila in pojasnila.

Lahko mu zaupajo... Rešitelj Španije iz komunističnih klešč, general Francišek Franko Bahamonde je mož, ki mu katoličani lahko zaupajo. Redovnik jezuit p. Robert Caynela, ki tega junaka Španije osebno dobro pozna, je opisal njegovo življenje in poudaril, kako krščansko je vzgajal kadete (častniške pripravnike), ko je bil še ravnatelj vojaške akademije v Zaragosi. Dal je dovoljenje, da se je med gójenci ustanovila Marijina družba in skrbel, da je bil prvi sprejem kar moči sijajen. V domači kapeli je Franko z največjo pobožnostjo prejemal sv. obhajilo. Imel je namreč sila pobožno mater; ko mu je umrla, je postal versko še bolj goreč.

Danes je splošno znano, da je Franko vnet katoličan. V njegovi hiši molijo vsak dan rožni venec in pri sv. maši, ki se tam vsak dan opravi, je sam tudi v delavnik navzoč, kadar le doma.

Okrog sebe je kot vladne pomočnike zbral Franko samo odlične katol. može.

Končno pravi jezuit p. Robert: »Franko je globoko veren človek, prepričan katoličan,

ki katoliško tudi živi, in sicer ne samo kot zasebnik, marveč tudi v lastnosti državnika. — Njegov življenjepisec D. J. Arrarás zagotavlja, da je vse mišljenje in delovanje generalovo v skladu z nauki svete Cerkve.

Patrona narodne mornarice. Minister mornarice v argetinski republiki je dal ukaz, s katerim je preblaženo Devico Marijo z naslovom »Stella maris« (Morska zvezda) razglasil za zaščitnico celotne narodne mornarice.

Mučeništvo za Kristusa iz ljubezni do Kristusa — so prestali številni v veri stanoviti katoličani, ki so jih morale rdeče tolpe španskih in drugih komunistov. Sedaj se je osnoval odbor odličnih svetnih in duhovskih osebnosti, ki bo zbiral podatke, dokaze in izjave očitancev o tem strahotnem preganjanju, da bo tako postavljen temelj za bodoči svetniški proces omenjenih španskih mučencev.

Dunajski apostol jezuit p. Abel je dobil spomenik na vseučiliškem trgu na Dunaju. Pri odkritju je zaklinal zvezni predsednik Miklas: Geslo patra Abela »Nazaj k praktičnemu krščanstvu!« — bi se moralo danes glasi: »Naprej in kvišku k popolnemu, celotnemu, praktičnemu, katoliškemu delavnemu krščanstvu!«

Zadnji ruski katoliški škof Aleksander Frison je bil od sovjetov krivično obdolžen špionaže za Nemčijo in obsojen na smrt. Bil je ustreljen.

400 letnica. V milanski nadškofiji bodo najslavesneje praznovali 400 letnico rojstva sv. Karla Borromejskega, ki bo 2. oktobra 1938. V ta namen so se že pričele priprave. Za vso škofijo je razglašeno sveto leto, ki se je pričelo 2. oktobra 1937. V tem času bo v ozemlju ondotne škofije pozidanih 14 novih cerkva. Verniki darujejo v ta namen izdatne prostovoljne prispevke.

Molitve nedolžnih. Londonski nadškof Hinsley je pozval v najnovšem pastirskem pismu vso mladino svoje škofije na »molitveno križarsko vojno« za mir med narodi. Otroci bodo opravljali posebne molitve do božiča.



Zlat jubilej dušno-pastirskega in kulturnega dela. V nedeljo, 7. novembra t. l. so praznovali ljubljanski jezuiti 50-letnico, odkar je bila ponovno ustanovljena naselbina v Ljubljani. Jezuiti se odlikujejo kot tehtni pridigarji, kot učenjaki in zlasti kot vneti spovedniki in spretni misijonarji po domačih in tujih misijonih. Ljubljanski člani družbe Jezusove se zlasti trudijo za duhovnimi vajami za moše, fante in duhovne tovariše. Sezidali so velik Dom duhovnih vaj. Dolg, ki

je še na hiši, jim dela težke skrbi. Predvsem pa širijo naši jezuiti češčenje presv. Srca Jezusovega; za pospeševanje te prelepe pobožnosti oskrbujejo list »Glasnik Srca Jezusovega«, ki je slovenskim častilcev Srca J. dobro znan in močno priljubljen. Naj ljubi Bog še znanprej blagoslavlja delovanje odličnih naših dušnih pastirjev v družbi Jezusovi, ki jim je geslo: »Vse na večjo čast božjo!«

Isto nedeljo je bila v cerkvi presv. Srca Jezusovega v Ljubljani slovesnost 200-letnice, odkar je bil ustanovitelj misijonske družbe lazaristov sv. Vincenc proglašen za svetnika. Naši lazaristi so za ta jubilej ustanovili zavetišče v Zeleni jami, ki že raste iz tal, obenem so po lično prenovili notranjščino cerkve ter povečali orgle.

Blazeni Nikolaj Tavelić. V nedeljo, 14. novembra t. l. smo po vseh katol. škofijah naše Jugoslavije prvokrat praznovali spomin jeruzalemskega mučenca Nikolaja Tavelića iz frančiškanskega reda, ki je bil hrvatske narodnosti in prestal mučeniško smrt l. 1391.

Smrtna kosa. V Šentjurju pri Grosupljem je umrl 22. oktobra župnik Anton Medved, rojen 1870. — Pokojni je bil spoštovan in priljubljen kot skrben dušni pastir. Znan je bil tudi kot gojitelj vrtnih cvetic. Davno pred njim sta šla v večnost dva istoimenska tovariša med takratnimi bogoslovci ljubljanskega semenišča: pesnik Medved (v semeniškem jeziku: »črni«), Ivan Medved (nazvan »rjavi«) in sedaj umrli šentjurski župnik, ki je bil kratko imenovan »rdeči«. — Naj ga krasi skrat božjih izvoljencev!

Za mejami. O sv. Mihaelu so imeli v Idriji veliko cerkveno svečanost. Ondotni dekan in č. kanonik msgr. M. Arko je praznoval osemdesetletnico rojstva. Zlatomašnika-slavljena so počastili bližnji in daljni sosede-duhovniki. K slovesni maši so prišli tudi zastopniki oblasti in številni prijatelji. Krasna orkestralna glasba je povečala lepo slovesnost. — V Šebreljah pri Cerknem je umrl župnik Jože Ivančič, tih in goreč duhovnik.

Ljubljanska škofija. Podeljeni sta bili župniji: Vrhnika Janezu Burnik, župniku v Zg. Tuhinju, Mokronog Cirilu Milavec, kaplanu na Igu. — Imenovan je za župnijo Stari trg o. K. Alfonz Jarc, žup. upravitelj na Sv. Planini; za kuratnega beneficiata v Vogljah pri Kranju pa Jožef Gnidovec, župnik v Zagradcu. — Umrli je kaplan H. Šavli. Bolehal je leta in leta. R. i. p.

Lavantinska škofija. Imenovana sta bila: a) za ravnatelja cerkveno-glasbene šole v Mariboru Janez Gašparič, stolni kapelnik v Mariboru; b) za kn. šk. duhovnega svetovalca p. Teotim van Velzen, frančiškan, Heerlen

na Holandskem. — Postavljeni so bili gg.: Alojz Oc v i r k, kaplan v Cirkovcah, za provizorja župnije Gotovlje; p. Konstantin O c e p e k, župn. upravitelj pri Sv. Vidu pri Ptuju, za upravitelja župnije Ptujška gora; p. Karol J e l u š i č, kaplan pri Sv. Petru in Pavlu v Ptuju, za upravitelja župnije Sv. Vid pri Ptuju; Ivan B o m b e k, I. kaplan v Slov. Konjicah, in Vincenc F r a n g e š, semeniški duhovnik, za prefekta v kn.-šk. dij. semenišču v Mariboru; Ivan K o d r i č, kaplan v Pišecah, za provizorja istotam. — Nastavljeni so bili gg.: Ivan K u p č i č - P e t i n za kaplana v Cirkovcah; Jaroslav K o t n i k novomašnik, za kaplana pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju; p. Alojzij H o r v a t, minorit, za kaplana pri Sv. Petru in Pavlu v Ptuju in p. Jozafat J a g o d i č, minorit, za kaplana pri Sv. Vidu pri Ptuju. — Prestavljeni so bili gg. kaplani: Ivan B o m b e k iz Slov. Konjic (I.) v Guštanj z delokrogom prefekta v kn.-šk. dij. semenišče v Mariboru; Ludvik D u h iz Marenberga k Sv. Juriju ob Ščavnici (II.) z delokrogom v Mariboru; p. Božidar G l a v a č, min. duhovnik, od Sv. Petra in Pavla v Ptuju na Ptujško goro; p. Inocenc K u n č n i k od Sv. Vida pri Ptuju (II.) k Sv. Petru in Pavlu v Ptuju in p. Viktorin Š i v a v e c, kapuc. duhovnik, od Sv. Lovrenca na Dravskem polju v Marenberg. — Umeščen je bil g. Janez B e j e k, provizor v Pečarovcih, kot župnik istotam.

MARIJINE DRUŽINE

Najprej sami... Neskončno modri Stvarnik je tako uredil, da je v naravi s o n c e središče vsega življenja. Ako bi sonce odpovedalo, bi prenehala vsa rast in vse življenje. Zato je čisto naravno, da se vse, kar ima življenje, obrača k soncu. Kako se tudi mi veselimo pomladi, ko bo svetlo in toplo sonce zopet pokazalo svojo oživljajočo moč in izvabljal tisoč življenj iz poprej zamrzel grude. Bolniki se tolažijo z upanjem, da jim bo sončna moč vrnila pogrešano zdravje.

Toda sonce ogreva samo telo, do duše pa ne more. Sonce naših duš pa je Bog sam. Po sveti veri nam sveti, po ljubezni nas ogreva, po milosti nam daje nadnaravno življenje in notranj duhovno rast. Pričakovali bi, da bo vse človeštvo tudi k temu soncu, k Bogu, tako hrepenenče obračalo svoje oči. Hvala Bogu! Mnogo jih je, ki se z vso ljubeznijo vržejo v božje naročje. Več jih je pa, ki bolj ljubijo temo kot svetlobo, kot Sonce. In ker so v nasprotju z Bogom, čutijo v sebi neko satansko naagnjenje, da še druge, zlasti mladino, trgajo od Boga.

Poznala sem mlado dekle. Doma je bila v Mar. družbi, vesela in zadovoljna. Toda ka-

kor sto in sto drugih je morala tudi ona v tujino za kruhom. Za domače razmere je imela dovolj močno oporo, dovolj živo vero, za tuje premajhno. V par letih je padla tako globoko, da ji je greh izkopal prerani grob. Solze so mi prišle iz oči, solze sočutja, ko sem videla ta mladi cvet tako poteptan.

V duši mi je ostalo vprašanje: Ali nismo tudi mi kaj krivi, da se toliko mladine izgubi? Ali ne pozabljamo vse preveč na ono veliko Gospodovo zapoved: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!« (Mt 22, 39.) Ali nismo le prevečkrat pripravljani pobirati kamenje in ga metati na one, ki so zašli?

Naša sveta dolžnost je, da se najprej sami versko poglobimo. Okrepiti moramo najprej ljubezen do Boga, da bo taka, kot jo opisuje apostol Pavel: Ljubezen, ki vse upa, vse prenaša. (I Kor 13, 7.) Če bomo sami prežeti prave, goreče ljubezni do Boga, bomo z možni delati apostolsko za zveličanje duš. Kadar bo naše geslo »Vse na večjo slavo božjo iz ljubezni do Marije« dobilo izraza v naši dejavnosti, takrat bomo res pravi sinovi in hčere Marijine in ne bomo zapisani samo v družbeni knjigi. I.

Po njih sadu jih boste spoznali... Kakšna je Marijina družba, kako napreduje, ali spada med vzorne, med mlačne, poimenske..., o tem se je mogoče prepričati iz raznih pojavov v župniji, zlasti pa iz podviga nrvstvenega in evharističnega življenja. Seveda se je treba tudi v kongregaciji boriti s človeškimi slabostmi. Boj za čednost je pa olajšan z Marijino pomočjo, z zavestjo, da je človek kot kongreganist bolj izpostavljen presoji zavistnih in nasprotnih ljudi; mnogo pa pripomorejo tudi zgledi vzornih članov, ki jih ima vsaka družba več ali manj, in ki blagodejno vplivajo na življenje še mlačnih članov. Da je v vsaki družbi nekaj svetniških vzorov, se vidi iz raznih poročil o umrlih družbenikih in družbenicah.

Iz S l a d k e g o r e p r i Š m a r j u n. pr. pišejo: Pri nas smo izgubili 6. oktobra tovarišico Nežiko Lorenčakovo, ki smo jo prištevali med vzorne članice. 14 let je bila v družbi. Svetila je z lučjo lepega zgleda v ponižnosti, skromnosti, skrbi za slavo božjo, v potrpežljivosti, ko je morala mnogo trpeti, z vneto za »Bogoljuba«. Splošno spoštovani rajni tovarišiči je voditelj ob grobu spregovoril ganljive poslovilne besede.

Št. Andraž nad Polzelo. Čakali smo prilike, da bi mogli kaj veselega poročati v cenj. list »Bogoljub«. — V naši kongregaciji skušamo pod vnetim prizadevanjem duhovnega voditelja g. A. Potrč-a dosežati ono raven, ki je za merilo marijanskega napredka častna. V Marijini družbi imamo vsak mesec skupno

obhajilo in shod, nato pa deklinski sestanek v izvencerkvenem prostoru — z govori, deklamacijami, z družabnimi pomenki, petjem i. dr. K letu bomo praznovali 30-letnico ustanovitve tukajšnje kongregacije. Pripraviti se bo treba, da bo res vse slovesno in obenem koristno. — Na praznik Brezmadežne bo sprejem novink. Izvoljenke se z veseljem pripravljajo na ta presrečni dan, ko bodo postale varovanke Marijine in ji zagotovile trajno zvestobo. Šolska mladina ima v načrtu »Vrtec Marijin«, naši dobri možje in fantje pa bodo stopili v apostolstvo mož. Tako polagoma korakamo za drugimi vzornimi župnijami. Fantom posebej se obetajo duhovne vaje. Da bi se le zavedali te sreče. Upamo pa tudi, da se bomo za širjenje dobrih listov zlasti »Bogoljuba« še bolj zavzeli, da se bo število zvišalo, kakor zasluži. Bog daj svojo pomoč in blagoslov.

Metlika. Dekliška Marijina družba ima letos 35-letnico. V znak hvaležnosti za vse duhovne dobrote in milosti v tem razdobju smo 12. septembra poromale v Stično k žalostni Materi božji, kjer smo pristopile tudi k mizi Gospodovi. Po večernicah so nam razkazali razne zanimivosti stiškega samostana in cerkve. — Dne 17. oktobra smo pa ta svoj jubilej proslavile v domači župnijski cerkvi s skupnim sv. obhajilom in s slovesnim shodom.

Dekleta! Stojmo trdno pod Marijino zastavo do končne zmage!

NAŠE SLIKE

Sv. Nikolaj in kronanje Marijino. Freska v kupoli ljubljanske stolnice. — Ker je ljubljanska stolnica posvečena sv. Nikolaju, je že Julij Quaglio naslikal v navidezni kupoli sv. Nikolaja. Njegovemu zgledu je sledil v novi pravi kupoli slikar Matej Langus. Sv. Nikolaj dviga roke, kakor bi hotel blagosloviti vse, ki se zatekajo v molitvi v to cerkev. Nad sv. Nikolajem pa sv. Trojica krona Marijo.

RAZNO

Duhovne vaje v Domu Device mogočne bodo: Za dekleta od 26. do 30. decembra. — Oskrbnina znaša 100 dinarjev. Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg 8.

Pri sv. Jožefu (Celje) bodo duhovne vaje za dekleta od 26. decembra zvečer ob šestih do 30. decembra zjutraj. Vodili jih bodo gg. misijonarji.

Kaj pa naši mali in mladi misijonski prijatelji? Kdaj imajo svoj praznik? — God nedolžnih otrok (28. decembra) je najprimernejši dan, ko se člani »Dejanja sv. detinstva Jezusovega« povabijo, da se v skupni pobožnosti v duhu pridružijo prvim prijateljem bož-

jega Deteta, ki so prejeli krst krvi; obenem se pa spomnijo še vseh nekrščenih poganskih otrok, katerim hočejo s svojimi molitvami in darčki pomagati. Ljubljanska mladina, ki je včlanjena v tem misijonskem združenju, se bo zbrala 28. decembra (torek) na god nedolžnih otrok, v uršulinski cerkvi ob osmih (k sveti maši za žive člane), ob štirih popoldne pa h govoru in blagoslovu za dečke in deklice.

Drugod (po deželi) je »detinstveno« praznovanje na praznik Sv. treh kraljev.

Vestnik »Dejanja sv. detinstva« izide pred božičem. Darovi in zbirke naj se pošljejo do konca novembra škofijskemu voditelju. (Pred škofijo 7), da bodo natisnjeni v letopisu.

ODGOVORI

Fr. G.: Gospod urednik! Prosim povejte, kaj pomeni izraz »svetovni nazor«? Ali je samo eden, ali jih je več?

Ta oznaka se uporablja danes v različnem pomenu, največkrat kot izpoved nekega prisvojenega ali prevzetega nauka. Če je svetovno naziranje res pravi svetovni nazor, ali se pa samo tako nazivlja, se spozna iz vprašanj, ki je treba nanje resno odgovoriti: Odkod smo? Kam gremo? Čemu smo na svetu?... Vsi zastopniki tako zvanih svetovnih nazorov — razen krščanskega — so v zadregi, ko treba odgovarjati na zgornja temeljna vprašanja, ali pa bodo dali le nepopoljne in nepravilne odgovore.

P. F.: Pravite, da ste premalo pomislili, ko ste nesli dar za prošnje. Iz tega sklepamo, da Vam takrat vest ni nič očitala, zato ta zadeva ne spada v spoved. Prav pa je, če mislite, kako se da ta stvar sedaj poravnati — ali z molitvijo, odpustki ali darom za prošnjo.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Mar. družbenki Z. in J. V. se priporočata Mariji Pom. na Brezjah in bož. služabniku Slomšku v dober namen.

Neka mati iz G. se zahvaljuje Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo. — R. A. se priporoča Mariji Pomoč. in vsem svetnikom v dober namen.

A. J. T. se zahvaljuje M. b., presv. Srcu J., † škofu Slomšku za ozdravljenje hude bolezni. — M. K. (Jesenice) se priporoča Tereziji Ledohovski, devici Mariji z Brezij in sv. Višarij, sv. Tereziji Det. J. in sv. Antonu, da bi bila uslišana v težki zadevi in za mir v hiši. — Priporočila sem se vernim dušam v v., sv. Tereziji Det. J., sv. Jan. Bosku za tolažbo in vdanost v voljo božjo v težki zadevi, ki me je težila mnogo let in me privedla skoro do popolne duševne razdvojenosti. Bila sem ne samo potolažena, bila sem čudovito uslišana. Storim svojo dolžnost, da se javno zahvalim. G. H. z Jesenic. — N. N. z Goriškega se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji Det. J. in služabnici božji Mariji Tereziji Ledohovski za več uslišanj v raznih zadevah. Priporoča se priprošnji še nadalje.

Prihodnja, prva številka za l. 1938, izide še pred božičnimi prazniki. Izbrano imamo zopet zajemljivo povest za »Listek«.

Uredništvo.

VSEBINA: Članki: Brezmadežna v Gospodovem letu 1937. (J. Šimenc) — Ključ do rešitve. II. (J. Filipič) — Naši odgovori: 12. Kakor za Miklavža. (J. Langerholz) — Kaj je lepega na Poljskem? Censtohova. (J. Kalan) — „Sveta noč, blažena noč“. (A. C.) — Plemenito ravnanje. — Tri pesmi. — Listek: Soncu naproti. (Aehermann-Pucelj.) Konec. — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini; Mar. družbe. Razno. — Odgovori. Dobre knjige. — Prošnje in zahvale. Odpustki. 6 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za december 1937.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Da bi oče nebeski poslal delavce v svojo žetev. | Da bi Japoncem zasijala luč sv. vere.

Mesečni zavetnik: Janez Evangelist, apostol (27.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa	
			Liubljanška škofija	Lavantinska škofija
1	Sreda	Eligij, škof	Jesenice	Dobrovnik
2	Četrtek	Bibijana, dev., muč.	Boh. Bistrica	Turnišče
3	Petek	Francišek Ksav., ap.	Lj., Mar. misijon.	Celje, Sv. Danijel
4	Sobota	Barbara, dev., muč.	Zagorje ob Savi	„
5	Nedelja	2. adv. Saba, opat	Metlika	Celje, Sv. Danijel
6	Poned.	Nikolaj, škof	Novo mesto	Celje, Mar. cerkev
7	Torek	Ambrozij, šk., e. uč.	Mošnje	Limbuš
8	Sreda	Brezm. sp. D. M.	Ljubljana, stolnica	Ruše
9	Četrtek	Peter Furič, spoz.	Kamnik	Sv. Lovrenc na P.
10	Petek	Lavret. M. B.	Kokra	„
11	Sobota	Damaz, papež	Studenec	Pučava
12	Nedelja	3. adv. Ottilija, op.	Sk. Loka, uršulinke	Marib., Sv. Magdal.
13	Poned.	Lucija, dev., muč.	Dražgoše	„
14	Torek	Spiridijon, spozn.	Grahovo	„
15	Sreda	† Kristina, dev.	Zagradec	Sv. Duš, Ostri vrh
16	Četrtek	Evzebij, škof	Adlešiči	Sv. Križ pri Marib.
17	Petek	† Lazar, škof	Sorica	Selnica
18	Sobota	† Gracijan, škof	Turjak	Gor. Sv. Kungota
19	Nedelja	4. adv. Urban V.	Lipoglav	Sv. Marieta ob Pes.
20	Poned.	Kristijan, muč.	Krašnja	Marib., šol. sestre
21	Torek	Tomaž, apostol	Sava	Sv. Barbara v Sl. g.
22	Sreda	Demetrij, mučenec	Ov-iše	Sv. Martin p. Vurb.
23	Četrtek	Viktorija, devica	Liubl. Marijanišče	Sv. Peter p. Marib.
24	Petek	† Adam in Eva	Mala Loka p. Ihanu	„
25	Sobota	Božič. Rojst. Gosp.	Begunje, kaznilnica	Maribor, frančišk.
26	Nedelja	Bož. Stefan, muč.	Planina pri Rakeku	Maribor, frančišk.
27	Poned.	Janez Ev., apostol	Sinji vrh	„
28	Torek	Nedolžni otroci	Bateče	Kamnica
29	Sreda	Tomaž, škof, muč.	Semič	Maribor, stolnica
30	Četrtek	David, kralj	Senkov turn	„
31	Petek	Silvester, papež, sp.	Loke pri Zagorju	„

Odpustki za december 1937.

1. Sreda, prva v m. Spomin vseh rajnih iz treh redov sv. Frančiška. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in moljo po n. sv. o.; 2. istim kakor 12. dan.

2. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. e.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. cerkvi.

3. Petek, prvi v m. Sv. Frančišek Ksav. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost sv. S. J., prejmejo spravno sv. obh. in moljo po n. sv. o.; 4. čl. »Dejanja sv. Detinstva«, če moljo za njega razširjenje.

4. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadostujejo za njej storjena raztaljenja in moljo po n. sv. o.

5. Nedelja, prva v m. čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. e. moljo po n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. e. nekaj časa pobožno moljo pred izpost. sv. R. T. — P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 2. čl. br. sv. S. J.

8. Sreda. Brezmadežno spočetje Marije Dev. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. e.; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; 3. čl. br. N. Lj. G. v br. e.; 4. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 5. čl. škap. br. karmelske M. b. v br. ali žup. e.; 6. onim, ki nosijo

višnjevi škap.; 7. čl. molitvenega apostolstva v javni cerkvi; 8. čl. Marijine družbe; 9. čl. Družbe kršč. družin; 10. čl. br. za duše v v.; 11. čl. Apostolstva sv. Cirila in Metoda; 12. istim kakor 12. dan. — V. o.

12. Nedelja. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. e., kjer ni redovne.

13. Ponedeljek. Bl. Janez Marinonj. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škap.

15. Sreda. Osmina Brezmad. spočetja M. D. P. o. istim kakor 12. dan.

21. Torek. Sv. Tomaž. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., če moljo za razširjenje sv. vere ter opravijo navadne pogoje

25. Sobota. Božič. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. v br. e.; 2. čl. škap. br. karmelske M. b. v br. ali žup. e.; 3. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 4. čl. Marijine družbe; 5. čl. Družbe kršč. družin; 6. čl. br. sv. Družine; 7. čl. br. za duše v v. — V. o. — Odpustke rimskih postajnih cerkev morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni na str. 71. letošnjega »Bogoljubu«.

26. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolljo sv. r. v.

27. Ponedeljek. Sv. Janez Ev. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. čl. br. sv. S. J. kakor 8. dan; 3. čl. družbe sv. Petra Klav. kakor 21. dan.

Cena »Bogoljuba« ostane nespremenjena, kljub temu, da je šla cena papirju znatno kvišku.

Če uvažujemo lično opremo in umetniško izdelane slike v bakrotisku, ki je znatno dražji od navadnega tiska, je »Bogoljub« najcenejši list in se z naročnino še vsi stroški ne krijejo.

V Jugoslaviji stane:

za posamezne naročnike 20.— din,

za naročnike pri poverjenikih 18.— din.

Za inozemstvo je določena cena, ki odgovarja višini 24 din.

Za Avstrijo 3.— šil.

za Češkoslovaško 15.— Kč

za Francijo 10.— fr.

za Italijo 8.— lir.

za Ameriko —50 dol.

Dobre knjige.

Uredništvu poslani koledarji za l. 1938: 1. Misijonski koledar, 19. letnik. (Cena 10 din.) Zanimiva vsebina, polno slik! — 2. Kalendar Gospine Krunice. Tudi lepo opremljen. — 3. Ave Maria Koledar, 25. letnik. Velik obseg, bogato ilustriran.

Liturgični molitvenik. Uredil dr. Jakob Zaigar, C. M. Drugi natis. Groblje—Domžale, 1937.

Prav lepa, priročna, drobna je ta knjižica, četudi obsega 176 strani. V tem-le molitveniku je najprej razlaga daritve sploh, nato pa liturgična razlaga svete maše. Poleg z borne maše s petjem in brez petja je sprejel sestavitelj v knjižico še štiri vzorce mašnih molitev. — Temeljito je obdelal nauk o spovedi zlasti o spraševanju vesti. Vprašanja so za današnji čas primerna.

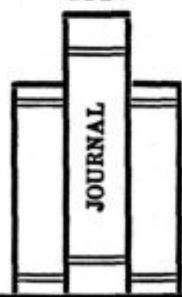
(NB. Morda bi le kazalo, da bi se v morebitni novi izdaji pri posameznih zapovedih opuščale pripombe kakor »smrtni greh je tudi...«, ker ni prav lahko izreči sodbe; »to je smrtni greh« — to je »mali greh«, razen v konkretnih primerih, ko so znane vse okolnosti. — Glej n. pr. str. 120, četrto vrstico — omenjenega molitvenika. Ali drži trditev?) — Obh. molitve so sprejete iz »Več. življenja«.

Dr. Egidij: Nedeljsko branje. Ta v Trstu natiskana knjižica je nadaljevanje (6. zvezek) zbirke pridig z naslovom »Sejalec«, ki jo je bil v prejšnjih letih izdal goriški profesor bogoslovja dr. Andrej Pavlica. Najnovejši zvezek »Nedeljsko branje« obsega dobo od 4. do 8. nedelje po binokostih in za praznik sv. Petra in Pavla. Pisatelj razlaga z uporabo nedeljskih evangelijev najrazličnejše verske in npravne resnice, deli vsestransko versko pobudo, navaja svetniške in druge zglede itd. Jezikovno knjiga sicer ni na višku, vendar je pa uporabna in bi bila še bolj, če bi bila snov kakorkoli urejena ali če bi imela vsaj kazalo. V zbirki »Sejalec«, ki obsega sedaj 5 zvezkov, so berila od 1. adventne do 4. nedelje po binokostih. V nadaljnjih knjigah z naslovom »Nedeljsko branje«, ki še izidejo, bo dopolnilo za cerkveno leto. Vsak zvezek obsega nad 300 strani in stane nevezan 16 din. Naroča se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

DRUŽINSKA PRATIKA za leto 1938

se že dobi v knjigarnah in trgovinah po Sloveniji. Ako je v Vašem kraju ni, naročite jo iz Jugoslovanske knjigarne ali trgovine H. Ničman v Ljubljani. — Cena s poštnino vred Din 5-50.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.



NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II



Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3023

Dr. Franc Dergane
šet-prim. kir. odd. v p.
Ordinira: 11-1.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6

v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Novo vloge vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi po 5%

Bogoljuba

v vse slovenske družine!

Marijine družbe

prosimo, da posvete letos vso pozornost širjenju

Bogoljuba

predvsem med člani in članicami.

Da bo pogum tem večji, razpisujemo

10.000^{*} – din

koš denarne nagrade

ki jih bomo po pravičnem ključu razdelili

(ne na posamezne osebe) ampak

za družbene namene

med one kongregacije,

ki bodo dosegle sorazmerno¹ najboljše uspehe

pri nabiranju **novih** naročnikov.

(NB! Cene papirju so znatno šle kvišku. Naročnine na „Bogoljuba“ pa ne bomo povišali, ker upamo vrzel pri proračunu zadelati s prihodki od višjega števila naročnikov.)

¹ Besedo „sorazmerno“ je umevati tako, da se bodo uvaževale tehtne okoliščine, predvsem: že obstoječe število naročnikov v župniji na podlagi naše statistike; obsežnost kongregacije in prebivalstva v župniji in drugo.

- Lastništvo, uredništvo in uprava.

KUPITE PRAVOČASNO ZIMSKO OBUTEV!

Din 69.-



Najnovejši »Diftin« čevlji za dame se izdelujejo z nizko, polnizko in visoko peto.

Din 39.-



Priljubljene ženske copate izdelane iz toplega volnenega dubleja s kokardo.

Din 69.-



Gumijaste snežke, podložene s toplo flanelo. Za sneg in brozgo.

Din 129.-



Noviteta l. 1938 so topli damski filc-čevlji z modernim okrasom na ristu. Za zimo in mraz.

Din 49.-



Visoke tople copate grejejo Vaše noge tudi nad členki. Imajo topel filc med podplatom.

Din 99.-



V teh čevljih Vam bodo noge kakor v peči. Izdelani so iz toplega filca ter obšiti z usnjem.

Rata